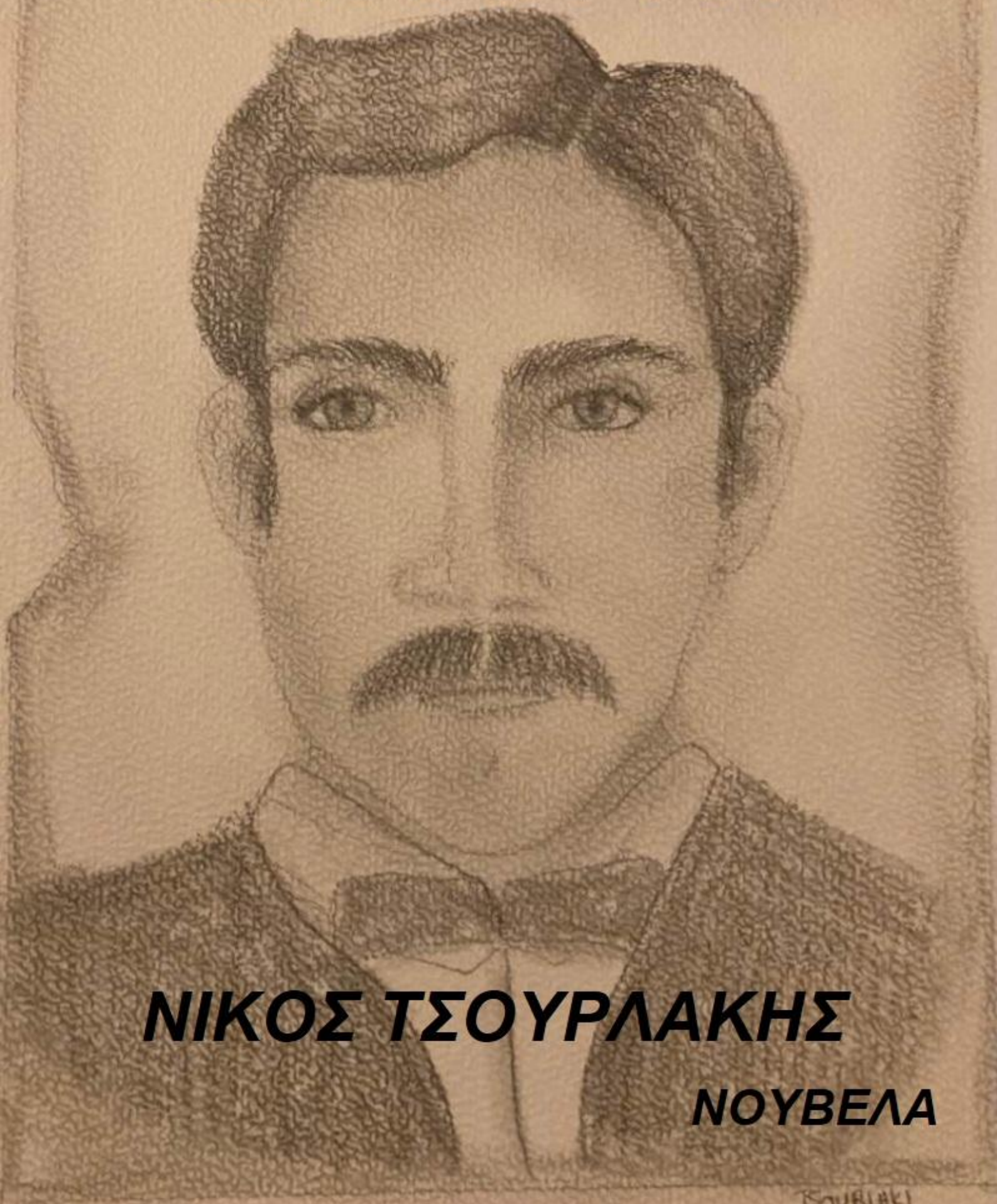

Η ΠΡΩΤΗ

ΣΥΛΛΗΨΗ

ΝΙΚΟΣ ΤΣΟΥΡΛΑΚΗΣ

ΝΟΥΒΕΛΑ

ΚΟΥΡΙΑΚΙ

ΝΙΚΟΣ ΤΣΟΥΡΑΚΗΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ
(Πρώτο μέρος)

Νουβέλα

Ιανουάριος 2023

Συγγραφέας: Νίκος Τσουρλάκης
Όνομα νουβέλας: Η πρώτη σύλληψη
(Πρώτο μέρος)

Σκίτσο-προμετωπίδα: tsourlaki_a

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο
από το δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια:

 creative commons

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα
4.0 (CC BY-NC-ND)

Το έργο απευθύνεται μόνο σε ενήλικες.

Η πλοκή αυτής της νουβέλα είναι φανταστική.

Τα ονόματα των χαρακτήρων δεν έχουν ουδεμία σχέση με
πραγματικά πρόσωπα.

Ένας επικίνδυνος βιαστής που προσπαθεί να ξεφύγει
από τα φαντάσματα του παρελθόντος...

...ένας επίμονος αστυνομικός που δεν θα σταματήσει
μέχρι να τον στείλει στο εκτελεστικό απόσπασμα...

...ένας δάσκαλος που θα θυσιάζε τα πάντα,
ακόμη και την ελευθερία του,
για να προστατεύσει τη ζωή του κρυφού έρωτα του.

Φόνος

Ψηλός και παχουλός με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, κοιτούσε ανέκφραστος το ημίγυμνο σώμα μιας νεαρής γυναίκας, που ήταν πεσμένο μπρούμητα, δίπλα στα πόδια του. Μια μεγάλη και βαθιά ουλή διέσχισε διαγώνια το σκουρόχρωμο πρόσωπο του. Ξεκινούσε από το μέτωπο, χαράκωνε το επάνω βλέφαρο του αριστερού ματιού, αποκαλύπτοντας έναν γυάλινο τεχνητό οφθαλμό, σ' όλο του το μεγαλείο, και στη συνέχεια κατέβαινε προς το στόμα, χωρίζοντας στα δύο ένα ψηλό μουστακάκι και το επάνω χείλος του.

Με το ένα και μοναδικό του μάτι παρατηρούσε το κάτασπρο κορμί της, γυμνό από τη μέση και κάτω, με τα μαλλιά ανάκατα και τα πόδια ανοικτά. Ο στρεβλωμένος της λαιμός, καθώς και η αφύσικη έκταση την οποία είχε πάρει προς τα δεξιά, φάνταζε σαν μια μεγάλη παραφωνία σε αντίθεση με το καλλίγραμμο, συμμετρικό σώμα της νεκρής. Έφερε το ένα του πόδι μπροστά και έκατσε γονυπετής, δίπλα στη χλωμή γυναίκα. Άπλωσε το μεγάλο του χέρι κι έχωσε τα δάκτυλα μέσα στα κατάμαυρα μαλλιά της. Τα δάκτυλα χάιδεψαν τρυφερά το κεφάλι, κατέβηκαν προς τον αυχένα και με μια απαλή κίνηση, τράβηξαν τα μακριά μαλλιά αποκαλύπτοντας έναν κάτασπρο λαιμό. Μεγάλοι μωβ μώλωπες, αποκαλύπταν τον τρόπο με τον οποίο είχε πεθάνει. Από ασφυξία, λόγω στραγγαλισμού.

Καθισμένος όπως ήταν επάνω στ' αριστερό του πόδι, ακούμπησε τη μια παλάμη πάνω στο δεξί γόνατο και δίνοντας μια απότομη ώθηση κατάφερε να σηκωθεί με εκπληκτική άνεση, παρά το μεγάλο, εύσωμο κορμί του. Έφερε το ένα χέρι μπροστά στα μάτια, μισόκλεισε το ένα βλέφαρο, για ν' αποφύγει το ενοχλητικά έντονο φως του ηλίου και με μια μεγάλη περιμετρική ματιά επιθεώρησε τον λόφο πάνω στον οποίο πατούσε. Η καφέ ξεραμένη βλάστηση, κάλυπτε σχεδόν όλη την έκταση του υψώματος. Λίγα δέντρα στέκονταν όρθια στις άκρες του λόφου και μια μικρή συστάδα προεξείχε δίπλα σ' ένα χαμηλό, λευκό εκκλησάκι, στην κορυφή του υψώματος. Εκεί, κάτω από τα δέντρα, κείτονταν το πτώμα της νεαρής κοπέλας.

Πισωπάτησε κάνοντας δύο μεγάλα βήματα, όμως σταμάτησε απότομα όταν συνειδητοποίησε πως κάποιος άλλος στεκόταν ακριβώς από πίσω του. Γύρισε το μεγάλο του κεφάλι και αντίκρισε έναν νεαρό ένστολο άντρα. Τα βλέφαρα τους μαγνητίστηκαν. Κοιτάχτηκαν παρατεταμένα. Ερευνητικά. Η απλανής ματιά του μονόφθαλμου άντρα ήταν θολή, χαμένη μέσα σ' έναν δαίδαλο σκέψεων. Ο ένστολος περίμενε υπομονετικά κάποια αντίδραση, όμως, όταν συνειδητοποίησε πως ο άντρας που είχε απέναντι του ήταν βαθιά βυθισμένος μες τις σκέψεις, αποφάσισε να μιλήσει πρώτος,

«τι σκέφτεσαι Αστυνόμε;» και μια στιγμή μετά, χωρίς να αποκαρδιωθεί από την σιωπή που εισέπραξε, συνέχισε, «δυστυχώς, δεν έχουμε κανένα στοιχείο, εκτός φυσικά απ' αυτό το στραγγαλισμένο πτώμα».

Μόλις ο αστυνόμος άκουσε για δεύτερη φορά, τη φωνή του νεαρού συνεργάτη του, επανήλθε στην πραγματικότητα και του απάντησε με μια βαριά, μπάσα φωνή,

«Προφανώς, εννοείς στραγγαλισμένο και σεξουαλικά κακοποιημένο!»

«Ναι! Αυτό ακριβώς εννοούσα!», απάντησε με στόμφο ο νεαρός, «έχουμε ένα κακοποιημένο πτώμα, αλλά δεν έχουμε κάποιον μάρτυρα για να μας διαφωτίσει».

Ο αστυνόμος σήκωσε ψηλά το πηγούνι και χάρισε στον νεαρό αστυφύλακα ένα βλέμμα αποδοκιμασίας,

«προφανώς, για μια ακόμη φορά, ξεχνάς όλα αυτά που σου έχω μάθει τα τελευταία τρία χρόνια. Πάντα, με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο τα πτώματα μας μιλούν. Έτσι και τώρα. Αν προσέξουμε τις λεπτομέρειες, τότε σίγουρα το πτώμα αυτής της νεκρής γυναίκας θα μας διηγηθεί την αληθινή του ιστορία».

Σήκωσε ψηλά το ένα του βλέφαρο, το καλό, και κάρφωσε το βλέμμα του μέσα σε αυτό του βοηθού του. Ο νεαρός αστυφύλακας δεν αντέδρασε, όμως βαθιά μέσα του ένοιωσε ένα είδος δέους. Άκουσε τον προϊστάμενο και μέντορα του, να λέει,

«Κοίτα την καλά και πες μου! Τι σου θυμίζουν οι μεγάλες κακώσεις που καλύπτουν τον λαιμό της;»

Το κεφάλι του ένστολου αστυφύλακα γύρισε προς τ' αριστερά και κοίταξε το πτώμα, αφηρημένα, χωρίς κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Άκουσε ξανά, τη φωνή του εύσωμου αστυνόμου,

«Μην κουράζεσαι, θα σου πω εγώ. Προφανώς, σκέφτεσαι και συ τον ανώμαλο βιαστή που στραγγαλίζει πόρνες, μέχρι λιποθυμίας. Έτσι δεν είναι;».

Ο ένστολος άντρας γύρισε πάλι προς το μέρος του και αφού του χάρισε μια απροσδιόριστη γκριμάτσα, έκανε μια απαισιόδοξη διαπίστωση,

«έχω την εντύπωση, ότι ψάχνουμε ψύλλους στ' άχυρα Αστυνόμε».

Ο μονόφθαλμος αστυνομικός έγενευσε συγκαταβατικά και γύρισε το κεφάλι προς την νεκρή γυναίκα, απομακρύνοντας το βλέμμα από τον συνεργάτη του. Την κοίταξε ανέκφραστος για μια στιγμή και μετά είπε, φέρνοντας ξανά, το μάτι του μπροστά σε αυτά του συνεργάτη του,

«ναι! Προφανώς, ψάχνουμε ψύλλους στ' άχυρα! Όμως, αυτή είναι η δουλειά μας και μέχρι να λύσω αυτόν τον φόνο, δε θα σταματήσω να τους ψάχνω!».

Στα μάτια του νεαρού έλαμψε μια σπίθα και χάρισε στον αστυνόμο ένα βλέμμα γεμάτο θαυμασμό.

Υπεράνω υποψίας

Ιούνιος του 1920

Απόγευμα Κυριακής, στην παραλία του Φαλήρου

Ο καιρός ήταν εξαιρετικός. Ένας απαλός, ζεστός νοτιάς χάιδευε την παραλία κι έφερνε μαζί του τη γλυκιά μυρωδιά της αλμύρας, αναμιγμένη με τη βαριά μπόχα από τις τσιμινιέρες των βαποριών. Ο τροχιόδρομος διέσχισε με ταχύτητα τη λεωφόρο, δίπλα σε άμαξες, κάρρα και μηχανοκίνητα αυτοκίνητα. Κόσμος περπατούσε ανέμελα και στις δύο μεριές του δρόμου. Οι άντρες φορούσαν άσπρα ή γκρι κουστούμια και ψάθινα καπέλα. Οι ανύπαντροι σηκώνανε διακριτικά τον ψάθινο γείσο, κάθε φορά που διασταυρώνονταν με κάποια όμορφη νεαρή κυρία. Κάποιοι από τους οικογενειάρχες, που δεν αντέχανε τη ζέστη, βγάζαν τα σακάκια τους και τα κρατούσαν στα χέρια. Οι κυρίες καμαρωτές σαν πέρδικες, μέσα σε στενούς κορσέδες και μεγάλους κεντημένους ποδόγυρους, περιπατούσαν κάτω από τις χρωματιστές ομπρέλες τους. Μικρά ναυτάκια τρέχανε και παίζανε ανάμεσα στα πόδια των γονιών τους, ή ανάμεσα στα πόδια αγνώστων.

Έλληνες και ξένοι ναύτες, πληρώματα πολεμικών πλοίων, διέσχιζαν παράλληλα και κάθετα το δρόμο. Κάποιοι απ' αυτούς, σουλατσάρανε αργά και απολαμβάνανε την κυριακάτικη έξοδο, ενώ κάποιοι άλλοι ψάχνανε να βρουν συντροφιά. Οι ναύτες και οι νεαροί Αθηναίοι που είχαν το πορτοφόλι να πληρώσουν, μπορούσαν να περάσουν μια ευ-

χάριστη Κυριακή δίπλα σε όμορφες κυρίες, οι οποίες δέχονταν πληρωμή σε κάθε νόμισμα συμμαχικής χώρας. Μια δροσερή παρέα, απαρτιζόμενη από τέτοιες χαριτωμένες γυναίκες, στέκονταν στη έξω μεριά του δρόμου δίπλα στα δεμένα βαπόρια. Κάποιοι μοναχικοί κύριοι σταματούσαν και χαριεντίζονταν με τις κεφάτες κυρίες, ανταλλάσσοντας μερικές κουβέντες μαζί τους. Σε αρκετές περιπτώσεις, κάποια από τις κοπέλες δεχόταν να συνοδέψει για έναν περίπατο κάποιον από τους ενδιαφερόμενους. Σε αυτήν την περίπτωση, ο περίπατος μετατρέποταν σε αγοραίο έρωτα, συνήθως μέσα σε κάποιο παράπηγμα ή φτωχόσπιτο της γύρω περιοχής. Σε κάθε περίπτωση, οι περισσότεροι από τους περαστικούς άντρες απλά τις προσπερνούσαν και συνέχιζαν το δρόμο τους. Όσο για τις καθώς πρέπει κυρίες, οι οποίες κάνανε τον περίπατο τους στην παραλία και τύχαινε να διασταυρωθούν με κάποιες από τις πρόθυμες και εξυπηρετικές κοκέτες, η αντίδραση τους ήταν τελείως διαφορετική. Απέφευγαν κάθε επαφή και συνομιλία, αποστρέφοντας το βλέμμα τους μακριά από τις αμαρτωλές γυναίκες.

Δύο κύριοι έκαναν τον περίπατο τους κατά μήκος της παραλίας Μιαούλη, από τη μεριά των δεμένων караβιών. Ο νεότερος από τους δύο, ήταν ντυμένος με άσπρο κουστούμι και το απαραίτητο ψάθινο καπελάκι. Μέτριου αναστήματος, μαυρομάλλης, με ανοιχτόχρωμα μάτια στις αποχρώσεις του πράσινου και ένα παχύ περιποιημένο μουστακάκι. Το θεληματικό πηγούνι και η όμορφη ίσια μύτη, του

προσδίδαν μια εμφάνιση αρχοντική. Ονομαζόταν Ρισάρντ Γκιγιόμ και ήταν υπάλληλος της Γαλλικής Αρχαιολογικής Εταιρείας. Ο άλλος ήταν κοντούλης με παραπανήσια κιλά, ντυμένος με ένα μαύρο κουστούμι. Σε κάθε του βήμα, κτυπούσε τη βάση ενός μαύρου μαστουριού πάνω στις πλάκες της προβλήτας. Ονομαζόταν Πιερ Λαφαγιέτ και ήταν δημόσιος υπάλληλος εργαζόμενος στη Γαλλική πρεσβεία των Αθηνών.

Οι δύο άντρες είχαν συναντηθεί ύστερα από προτροπή του νεαρού αρχαιολόγου, διότι κάθε φορά που ο Γκιγιόμ χρειαζόταν πολιτικό μέσο, έτρεχε στον Λαφαγιέτ για ρουσφέτι. Έτσι και τώρα. Είχε φτάσει η στιγμή να αφήσει την Ελλάδα και να γυρίσει στο Παρίσι. Οι ανασκαφική αποστολή της Γαλλικής Αρχαιολογικής Εταιρείας, στο Αμφιάρειο του Ωρωπού, είχε τελειώσει. Η Ελληνική αρχαιολογική υπηρεσία θα συνέχιζε μόνη της τις ανασκαφές και ο Γκιγιόμ θα έπαιρνε το δρόμο της επιστροφής. Παρόλα αυτά, για το νεαρό αρχαιολόγο, η προοπτική της επιστροφής στην πατρίδα του φάνταζε επίφοβη και σίγουρα επικίνδυνη. Αν είχε τη δυνατότητα να μείνει στο Παρίσι με ασφάλεια, θα το είχε κάνει, συνεχίζοντας να εργάζεται στο πανεπιστήμιο και δεν θα ακολουθούσε εθελοντικά την πρώτη διαθέσιμη επιστημονική αποστολή που είχε βρει διαθέσιμη. Γνώριζε πως η Γαλλική Εταιρεία είχε αναλάβει κι άλλες ανασκαφές στην Ελλάδα, αλλά η δύσκολη επαγγελματική του σχέση με τον προϊστάμενο των ανασκαφών, λειτουργούσε ως τροχοπέδη στην αίτηση που είχε κάνει για την παραμονή του στη χώρα. Για αυτόν το λόγο, είχε στείλει ένα μπιλιετάκι στον υπάλληλο της πρεσβείας, προτείνοντας ένα μικρό

περίπατο και γεύμα στο Φάληρο, γνωρίζοντας τις πολύ καλές σχέσεις του Λαφαγιέτ με τον Γάλλο πρέσβη. Βέβαια, ο νεαρός αρχαιολόγος δεν είχε ψευδαισθήσεις. Γνώριζε, πως ένα γεύμα δεν θα ήταν αρκετό για να εξαγοράσει τις υπηρεσίες του επίορκου δημόσιου υπαλλήλου. Έστειλε λοιπόν στον Λαφαγιέτ ένα μικρό πακέτο με ένα όμορφο Ελβετικό ρολόι, καθώς και την απαραίτητη αλυσίδα για να μπορεί να το δένει στο τσεπάκι του γιλέκου του.

Οι δύο άντρες συνέχιζαν τη βόλτα τους, ανταλλάσσοντας απόψεις σχετικά με τον Ελληνοτουρκικό πόλεμο. Κάποια στιγμή, μια από τις εκδιδόμενες κυρίες, πλησίασε κοντά τους και τους είπε κάτι στα Ελληνικά. Ο Λαφαγιέτ την αποπήρε, απαντώντας της με απότομο τόνο στα Γαλλικά. Η κοκέτα, απογοητευμένη, έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Προφανώς, δεν είχε καταλάβει ούτε λέξη από τα γαλλικά του στρουμπουλού άντρα, όμως χωρίς να έχει χάσει τελείως τις ελπίδες της έστειλε ένα διακριτικό φιλί προς το νεαρό που στεκόταν δίπλα του. Αυτός της χαμογέλασε διακριτικά, χαρίζοντας της ένα πονηρό βλέμμα και συνέχισε να περπατάει αργά δίπλα στον ευτραφή φίλο του. Ύστερα από λίγα βήματα, γύρισε διακριτικά και της έριξε μια τελευταία ματιά. Ήταν ψηλή και γεροδεμένη, με μακριά μαύρα μαλλιά τα οποία τα είχε προκλητικά λυμένα. Η νεαρή γυναίκα, αντιλήφθηκε το ενδιαφέρον του Γάλλου και του έστειλε ένα ακόμη φιλί.

Όλο το απόγευμα, ο Λαφαγιέτ απέφευγε να ενημερώσει τον Γκιγιόμ για το ποια ήταν η τύχη της παρακλήσεως του, να παραμείνει στην

Ελλάδα. Ο Γκιγιόμ αποφάσισε να κολακεύσει την απύθμενη ανάγκη του για κομπλιμέντα, με σκοπό να εκμαιεύσει κάποια πληροφορία,

«Σας ζητώ συγνώμη για την αμέλεια μου, αγαπητέ Πιερ», είπε ο νεαρός αρχαιολόγος, κάνοντας μια ακόμη προσπάθεια να προσεγγίσει το θέμα της παραμονής του,

«όμως, παρέλειψα να σας ρωτήσω πως είναι η υγεία του φίλτατου Πρέσβη μας...», έκανε μια εσκεμμένη παύση και πριν ο Λαφαγιέτ προλάβει να απαντήσει, τον διέκοψε ευγενικά, «...τολμώ και ρωτώ εσάς, καθώς γνωρίζω πόσο κοντά βρίσκεστε στον κύριο Πρέσβη».

Προφανώς, η τεχνική του ήταν πετυχημένη, καθώς ο δημόσιος υπάλληλος τέντωσε το κορμί, σήκωσε λίγο πιο ψηλά το πηγούνι φανερώνοντας τα πλούσια προγούλια του και απάντησε με ένα πομπώδες ύφος,

«η Αυτού Εξοχότητα ο Πρέσβης μας, χαίρει άκρας υγείας. Σας ευχαριστώ Ρισάρντ για το ενδιαφέρον σας».

Ο Γκιγιόμ έγνευσε με ένα χαμόγελο και συνέχισε τον περίπατό του. Ήταν εμφανές, πως η κολακεία προς τον Λαφαγιέτ είχε ακουμπήσει κάποιες από τις ευαίσθητες χορδές της αλαζονείας του.

«Η αλήθεια είναι», συνέχισε ο Λαφαγιέτ, μ' ένα αλαζονικό βλέμμα, «πως συναντήθηκα προσφάτως με τον Πρέσβη μας και ένα από τα θέματα τα οποία συζητήθηκαν, ήταν και η...», έκανε μια παύση, προσπαθώντας να βρει μια εκλεπτυσμένη έκφραση για τη λέξη ρουσφέτι, «..η αίτηση σας για επιεική μεταχείριση και η παράταση της

παραμονής σας στην Ελλάδα, στις ανασκαφικές εργασίες της Γαλλικής Αρχαιολογικής Εταιρίας».

Ο Γκιγιόμ άκουγε ανέκφραστος, προσποιούμενος μια κάποια αδιαφορία για το θέμα. Ο Λαφαγιέτ συνέχισε,

«Πιστέψτε με αγαπητέ μου Ρισάρντ, πως αυτήν την περίοδο, η Αυτού Εξοχότητα, ο Πρέσβης μας είναι υπερβολικά απασχολημένος. Παρόλα αυτά, όπως ήταν φυσικό, μου αφιέρωσε λίγο από τον πολύτιμο χρόνο του. Μίλησα λοιπόν μαζί του και εκθείασα το επιστημονικό σας έργο, καθώς και το επαγγελματικό σας ήθος».

Σταμάτησαν μπροστά στη στάση του τραμ. Ο Λαφαγιέτ, γύρισε προς το νεαρό αρχαιολόγο και τον κοίταξε κατευθείαν μέσα στα μάτια,

«να σας πληροφορήσω λοιπόν, αγαπητέ Ρισάρντ», είπε με στόμφο, «πως η αίτηση σας έγινε δεκτή. Ο κύριος Πρέσβης επικοινωνήσε με τον έφορο των ανασκαφών και αποφασίστηκε η μετάθεση σας στη νήσο Κρήτη, όπου θα βοηθήσετε τους Ιταλούς στις ανασκαφές που λαμβάνουν χώρα στο νότιο τμήμα του νησιού. Από όσο γνωρίζω, μπορείτε να παρουσιαστείτε στον προϊστάμενο της Ιταλικής ανασκαφής μέσα στις επόμενες μέρες. Πρόκειται περί μιας ευδόκιμης συνεργασίας, μεταξύ των αρχαιολογικών εταιρειών Γαλλίας και Ιταλίας».

Ο δημόσιος υπάλληλος, συνέχισε με μια υπεροπτική ανύψωση του κεφαλιού,

«λοιπόν αγαπητέ μου, βλέπω πως ο τροχιόδρομος για την Αθήνα πλησιάζει. Θα ήθελα ειλικρινά να σας ευχαριστώ για την πρόσκληση, αγαπητέ Ρισάρντ. Θέλω να σας διαβεβαιώσω πως απόλαυσα την παρέα σας».

«Η απόλαυση ήταν δική μου, φίλτατε Πιερ. Ας αποχαιρετισθούμε με την υπόσχεση πως θα ξαναβρεθούμε σύντομα», απάντησε ο Γκιγιόμ, σήκοντας ευγενικά το ψάθινο καπελάκι του.

Ο Λαφαγιέτ ανέβηκε, με αρκετή προσπάθεια στον τροχιόδρομο και ο Γκιγιόμ ακολούθησε το βαγόνι με τα μάτια του να κατευθύνετε βόρεια, με κατεύθυνση την Αθήνα.

Μόλις το τραμ απομακρύνθηκε αρκετά, ο νεαρός Γάλλος διέσχισε τον δρόμο και συνέχισε τον περίπατο του δίπλα στα δεμένα βαπόρια με κατεύθυνση τον Πειραιά. Απολύτως ικανοποιημένος με την παράταση της παραμονής του, ένιωσε μια πρωτόγνωρη δίψα για περιπέτεια. Ξαφνικά, αισθάνθηκε τους μύες του γεμάτους ενέργεια κι έτοιμους για δράση. Ξανάφερε στο μυαλό του την εικόνα της ψηλής, μαυρομάλλας εταίρας. Αποφάσισε να περάσει από το σημείο που την είχε δει νωρίτερα, ελπίζοντας πως θα την έβρισκε ακόμη εκεί. Έκανε μερικά γρήγορα βήματα, αλλά έκοψε ταχύτητα μόλις συνειδητοποίησε πως η γυναίκα ήταν ακόμη στο ίδιο σημείο και μάλιστα κοιτούσε προς το μέρος του. Κάλυψε αργά την απόσταση μεταξύ τους. Η πόρνη χαμογελαστή, κουνώντας αργά και αισθησιακά τη μέση της, τον χαιρέτησε στα Γαλλικά. Ο Γκιγιόμ δε μπόρεσε να

κρύψει την έκπληξη του, ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια. Η γυναίκα τον ρώτησε σε απλά γαλλικά, με την τραχιά προφορά της, αν θα ήθελε παρέα για έναν περίπατο.

«Με συγχωρείται για την έκπληξη, αγαπητή μου κυρία», είπε απολογητικά, ο Γάλλος, «απλώς, αιφνιδιάστηκα από τις γνώσεις σας στη Γαλλική γλώσσα».

Η γυναίκα γέλασε δυνατά στην αρχή, αλλά μετά ανασκουμπώθηκε, πήρε μια πιο σοβαρή στάση και απάντησε περιπαιχτικά,

«ίσως, αν μου χαρίζατε έναν περίπατο, να με βοηθούσατε να φρεσκάρω τα Γαλλικά μου. Τ' όνομα μου είναι Μπέμπα».

Ο νεαρός αποφάσισε να περπατήσει δίπλα της, αφού πρώτα της συστήθηκε μ' ένα ψεύτικο όνομα,

«χάρηκα Μπέμπα, το όνομα μου είναι Ζαν-Μπατίστ. Είμαι μαγεμένος από την εμφάνιση σας».

Η νεαρή μαυρομάλλα του χάρισε ένα χαμόγελο γεμάτο υποσχέσεις και άρχισε να περπατάει αργά, λικνίζοντας προκλητικά τη μέση της δεξιά κι αριστερά, όπως τα μεγάλα ατμόπλοια που ταλαντεύονταν δεμένα στην προβλήτα του Φαλήρου.

Περπάτησαν προς τον Πειραιά, για δέκα λεπτά, ώσπου φτάσανε σε μια βρώμικη και κακόφημη συνοικία. Χώθηκαν μέσα στα στενά δρομάκια κι ύστερα από λίγο σταμάτησαν μπροστά σε ένα χαμόσπιτο,

ελαφρώς απομονωμένο από τα υπόλοιπα. Μπήκαν μέσα. Η Μπέμπα έσπρωξε και έκλεισε την ξύλινη πόρτα με το πόδι. Ο Ρισάρντ κοίταζε γύρω του. Το παράπηγμα στο οποίο έμενε η πόρνη, ήταν σχετικά καθαρό και τακτοποιημένο. Η μαυρομάλλα χωρίς να χάσει χρόνο, άρχισε να γδύνεται με γρήγορες κινήσεις. Πέταξε το φόρεμα της πάνω στη μοναδική καρέκλα του δωματίου και με πολύ μαεστρία, έβγαλε τον κορσέ και το μεσοφόρι. Τελικά, έμεινε να στέκεται ολόγυμνη μπροστά του, φορώντας μόνο τις ψηλές κάλτσες και τις δετές χαμηλές της μπότες. Ο Γάλλος την περιεργάστηκε ικανοποιημένος. Ήταν αυτό ακριβώς που έψαχνε. Ψηλή και γεροδεμένη, με μεγάλους ώμους, μεγάλα στήθη και λίγα παραπανήσια κιλά. Τα πόδια της ήταν ίσια, μυώδη και η λεκάνη της ανοικτή και μονοκόμματα, με γυμνασμένα και σφιχτά καπούλια. Το μεγάλο χαμόγελο που της χάρισε, δεν έκρυβε την ικανοποίησή του γι' αυτό που έβλεπε.

Έβγαλε το σακάκι του και το άφησε πάνω από το φόρεμα της, στην ίδια καρέκλα. Ακούμπησε το ψάθινο καπέλο του πάνω σ' ένα μικρό τραπέζι, το οποίο στεκόταν στο μέσο του δωματίου. Έκανε τρία βήματα και στάθηκε μπροστά της. Αυτή, έκατσε πάνω στο μεταλλικό κρεβάτι που βρισκόταν ακριβώς από πίσω της.

«Όχι», την διέταξε ο Ρισάρντ στα Γαλλικά, «σηκωθείτε όρθια».

Η γυναίκα του χάρισε ένα απορημένο βλέμμα, όμως μόλις είδε πως ο πελάτης το εννοούσε, αποφάσισε πως δεν ήθελε να του χαλάσει το χατίρι. Φόρεσε ένα λάγνο χαμόγελο και σηκώθηκε όρθια. Στάθηκε ακριβώς μπροστά του. Κοιτάχτηκαν αμίλητοι στα μάτια. Πρόσωπο με

πρόσωπο. Ήταν λίγο πιο ψηλή από αυτόν, με μεγαλύτερες πλάτες. Ο Ρισάρντ της χαμογέλασε,

«τόρα, γυρίστε από την άλλη μεριά».

Η Μπέμπα, έχοντας μια ελαφριά κλήση του κεφαλιού προς τ' αριστερά, του είπε, κάπως ξεδιάντροπα,

«κάτι τέτοιο αγαπητέ μου, θα σας κοστίσει τα διπλά».

Ο νεαρός Γάλλος τη διαβεβαίωσε μ' ένα νεύμα, πως συμφωνούσε με το νέο αντίτιμο. Αυτή χαμογέλασε πονηρά και του γύρισε την πλάτη. Έσκυψε μπροστά, με τα χέρια της τεντωμένα πάνω στο μεταλλικό κρεβάτι, άνοιξε τα πόδια και άρχισε να κουνάει τους γοφούς της, δεξιά κι αριστερά, περιμένοντας τον πελάτη να βγάλει τα ρούχα του.

Απροειδοποίητα, ο Γκιγιόμ ήρθε και στάθηκε δίπλα στον αριστερό της γοφό, την άρπαξε δυνατά από τη μέση, τη σήκωσε στον αέρα και την πέταξε άγαρμπα πάνω στο κρεβάτι. Η Μπέμπα προσγειώθηκε μπρούμητα, πάνω στην μεταλλική καριόλα και φώναξε με δύναμη στα Γαλλικά,

«σταμάτα! Είσαι τρελός;».

Πριν προλάβει να αντιδράσει, ο Γάλλος πήδηξε πάνω της, έπεσε με όλο το βάρος του σώματος του πάνω στην πλάτη της κι άρχισε να την πνίγει με μια σφιχτή λαβή γύρω από τον λαιμό. Η άτυχη πόρνη προσπαθούσε να ελευθερωθεί, κουνώντας το σώμα της δεξιά κι αριστερά,

όσο πιο δυνατά μπορούσε. Τα χέρια της τραβούσαν αυτά του Γκιγιόμ, στην προσπάθεια να χαλαρώσουν τη σφιχτή λαβή. Πολεμούσε λυσσαλέα για να χαλαρώσει το δεξί χέρι του άντρα και να πάρει αναπνοή. Όμως, ο Γάλλος ήταν πιο δυνατός και σε πλεονεκτική θέση. Την είχε ακινητοποιήσει από πίσω, με το βάρος του σώματος του κι έσφιγγε τον πήχη του όλο και πιο δυνατά πάνω στο λαρύγγι της. Η Μπέμπα δεν ήταν εύκολο θύμα, ήταν γεροδεμένη και αντιστάθηκε γενναία, όμως, ύστερά από ένα λεπτό τιτάνιας προσπάθειας, σταμάτησε απότομα να κινείται, καθώς είχε χάσει τις αισθήσεις της. Μόλις αντιλήφθηκε ότι η πόρνη είχε λιποθυμήσει, τράβηξε απότομα το χέρι του για να ελευθερώσει τους αεραγωγούς της. Σήκωσε τον κορμό του κι έμεινε καθισμένος πάνω στην πλάτη της, περνώντας κοφτές, λαχανιασμένες αναπνοές.

Κατέβηκε από την πλάτη της άτυχης γυναίκας, στάθηκε όρθιος δίπλα στο κρεβάτι κι άρχισε να γδύνεται. Ολόγυμνος, ανέβηκε πάλι στο κρεβάτι, έσκυψε από πάνω της και της ψιθύρισε στ' αυτό,

«αγαπητή μου... είστε πανέμορφη... θέλετε να κάνουμε έρωτα;».

Χωρίς να πάρει απάντηση από τη λιπόθυμη γυναίκα, την αγκάλιασε δυνατά κι άρχισε να κουνιέται ρυθμικά επάνω στο μεταλλικό κρεβάτι.

Δυο μέρες αργότερα, στο αναρρωτήριο μιας μικρής κλινικής

Η νεαρή νοσοκόμα καθόταν πίσω από ένα χαμηλό γραφειάκι, μπροστά από τον θάλαμο ανάρρωσης και κοιτούσε με ένα είδος αηδίας,

έναν ψηλό υπέρβαρο άντρα, ο οποίος περίμενε υπομονετικά να του επιτρέψουν να μπει στον μικρό θάλαμο του αναρρωτηρίου. Ο εύσωμος άντρας δεν τολμούσε να γυρίσει και να κοιτάξει προς τη νεαρή νοσοκόμα, καθώς είχε δει μέσα στα μάτια της την αποστροφή που της είχε προκαλέσει η παρουσία του. Φυσικά, η αντίδραση της νοσοκόμας δεν τον εξέπληξε ιδιαίτερα, καθώς ήταν απόλυτα συνηθισμένος να δέχεται τα κρυφά βλέμματα απέχθειας και ακούσιας αποστροφής, τα οποία λάμβανε κάθε φορά που κάποιος άγνωστος έβλεπε την τρομακτική ουλή του προσώπου του. Βέβαια, οι περισσότεροι άνθρωποι που τον συναντούσαν για πρώτη φορά, ξεπερνούσαν γρήγορα την έκπληξη και τραβούσαν αμέσως τα βλέμματα τους ή συνέχιζαν να τον κοιτούν απαθείς, προσποιούμενοι πως η ουλή δεν ήταν εκεί, σκαλισμένη πάνω στο φαρδύ σκουρόχρωμο πρόσωπο του. Προφανώς, η νεαρή νοσοκόμα δεν άνηκε σε αυτήν την κατηγορία αγνώστων.

Έβαλε το χέρι του μέσα στην εξωτερική τσέπη του σακακιού του και τράβηξε από μέσα μια μαύρη δερμάτινη καλύπτρα για το γυάλινο μάτι του. Με μια γρήγορη κίνηση, την πέρασε γύρω από το κεφάλι και κάλυψε τον τεχνητό οφθαλμό δένοντας τις δύο δερμάτινες άκρες μεταξύ τους. Δεν τη φορούσε σχεδόν ποτέ, επειδή τον ενοχλούσε, όμως τώρα, η χρήση της ήταν επιτακτική. Ξαφνικά, η άσπρη πόρτα άνοιξε και η προϊσταμένη, μια αδύνατη κι ηλικιωμένη νοσοκόμα βγήκε από τον θάλαμο του αναρρωτηρίου φορώντας στο πρόσωπο ένα διακριτικό χαμόγελο. Είπε προς τον άντρα, ευγενικά και χαμηλόφωνα,

«Αστυνόμε Γιαννούλη, η Γενοβέφα είναι έτοιμη να σας δει».

Ο αστυνομικός κτύπησε απαλά τις παλάμες του στα γόνατα και σηκώθηκε ικανοποιημένος, αφού επιτέλους, θα λυτρωνόταν από το επίμονο βλέμμα της νεαρής νοσοκόμας. Έκανε ένα μεγάλο βήμα προς την πόρτα, όμως, λίγο πριν περάσει μέσα στον θάλαμο η ηλικιωμένη νοσοκόμα σοβάρεψε, τον σταμάτησε ακουμπώντας απαλά το χέρι της πάνω στο δικό του και τον ρώτησε με μια έκφραση αληθινού ενδιαφέροντος,

«τι σας συνέβη Αστυνόμε. Η ουλή στο πρόσωπο σας είναι ένα από τα μεγαλύτερα επουλωμένα τραύματα που έχω δει στην πολυετή καριέρα μου».

Ο Γιαννούλης της χάρισε ένα μισό χαμόγελο και της απάντησε, σχεδόν βαριεστημένα,

«αναμνηστικό από την ξιφολόγχη ενός Βούλγαρου, στη μάχη της Δοϊράνης».

Της έδωσε την ίδια αυτοματοποιημένη απάντηση που έδινε πάντα σε μια άλλη κατηγορία αγνώστων, αυτών που είχαν το θάρρος, το θράσος ή το πραγματικό ενδιαφέρον να ρωτήσουν και να μάθουν για την ουλή. Προφανώς, η ηλικιωμένη νοσοκόμα άνηκε σε αυτήν την κατηγορία.

Ο Γιαννούλης στεκόταν δύο βήματα μακριά από το μεταλλικό κρεβάτι και κοιτούσε ερευνητικά, μια νεαρή μαυρομάλλα η οποία ήταν

ξαπλωμένη ανάσκελα κάτω από μια μεγάλη κουβέρτα. Είχε στρέψει, επίμονα, το βλέμμα της μακριά από την νοσοκόμα και τον άγνωστο άντρα. Ο αστυνομικός μπορούσε ξεκάθαρα να δει τους μεγάλους μωβ μώλωπες που καλύπταν τη βάση του λευκού λαιμού της. Προφανώς, την είχαν στραγγαλίσει, στην προσπάθεια να την βιάσουν ή ακόμη και να τη θανατώσουν.

«Είστε η Γενοβέφα Μακρινού», τη ρώτησε.

«Μπέμπα με λένε», είπε κοφτά η νεαρή γυναίκα, χωρίς να πάρει το βλέμμα της από τον απέναντι τοίχο.

«Καλώς, Μπέμπα!», απάντησε συγκαταβατικά ο αστυνόμος. Έριξε μια ερευνητική ματιά προς την προϊσταμένη, σαν να της ζητούσε την άδεια για να συνεχίσει την ανάκριση. Αυτή, σούφρωσε τα χείλη της και του χάρισε ένα νεύμα γεμάτο σιγουριά.

«Μπορείς να μου τον περιγράψεις;», την ρώτησε και περίμενε υπομονετικά, την περιγραφή του επικίνδυνου βιαστή από το στόμα της νεαρής ιερόδουλης. Η κοπέλα γύρισε το πρόσωπο της προς τον αστυνόμο, αποκαλύπτοντας του το αριστερό της μάτι, τα βλέφαρα του οποίου ήταν υπερβολικά πρησμένα και ήταν καλυμμένα με μωβ και κόκκινες αποχρώσεις.

«Ήταν νέος, πολύ όμορφος... και ήταν Γάλλος!».

Ο αστυνόμος κούνησε το κεφάλι του, έχοντας μια συμπονετική έκφραση στο πρόσωπο κι έβαλε το χέρι στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του. Έβγαλε ένα μολύβι και ένα κομμάτι χαρτί. Έριξε μια

ακόμη ματιά στην προϊσταμένη και αφού πήρε ένα ακόμη βλέμμα συγκατάθεσης, έκανε δύο προσεκτικά βήματα κι έκατσε σε μια ξύλινη καρέκλα, ακριβώς μπροστά στη νεαρή πόρνη. Η κοπέλα, γύρισε το πρόσωπο της από την άλλη μεριά, αποφεύγοντας να συναντήσει το βλέμμα του μονόφθαλμου αστυνομικού. Αυτός, γλυκαίνοντας τη φωνή του, της είπε όσο πιο απαλά μπορούσε,

«Μπέμπα, μήπως θα μπορούσες να με βοηθήσεις, για να τον σχεδιάσω πάνω σ' αυτό το χαρτί;».

Η άτυχη πόρνη έφερε τα δυο της χέρια μπροστά στο πρόσωπο και άρχισε να κλαίει μ' αναφιλητά.

Είκοσι λεπτά αργότερα, ο Γιαννούλης βγήκε από την κλινική με γρήγορο βήμα, τράβηξε από το κεφάλι του την ενοχλητική καλύπτρα και πλησίασε δίπλα σ' ένα μαύρο, διαθέσιο αυτοκίνητο, το οποίο ήταν παρκαρισμένο μπροστά απ' το κτήριο. Άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και με μια κίνηση, εκπληκτικά γρήγορη για το μέγεθος του, έκατσε μέσα και είπε προς τον νεαρό αστυφύλακα ο οποίος καθόταν πίσω από το τιμόνι και τον κοιτούσε γεμάτος περιέργεια,

«Προφανώς, ήταν πάλι ο Γάλλος!».

«Πως είσαι σίγουρος ότι ήταν ο ίδιος;»

«Είμαι βέβαιος πως ήταν ο ίδιος. Τον αναγνώρισε η τροτέζα».

«Πως; Της έδειξες το σκίτσο της άλλης πόρνης, από το Χατζηκυριάκειο; Πως την λέγανε, να δεις;»

«Προφανώς, με ειρωνεύεσαι. Όμως, όχι! Δεν της το έδειξα. Απλά της ζήτησα να μου κάνει ένα δικό της! Είναι ολόιδιο με το σκίτσο της ιερόδουλης απ' το Χατζηκυριάκειο. Να! Δες και μόνος σου»

«Πράγματι, τα δυο σκίτσα είναι ολόιδια. Μπράβο Αστυνόμε, σκίτσάρεις πολύ καλά. Και τώρα; Τι έχεις σκοπό να κάνεις;».

«Αρχικά, θα πας στο πιεστήριο με το σκίτσο της Μακρινού και θα παραγγείλεις είκοσι αντίτυπα. Όταν θα τα πάρω στα χέρια μου, θα βάλω αστυφύλακες στον κεντρικό σταθμό των τρένων, όπως και στο λιμάνι. Αν κάποιος Γάλλος μ' αυτά τα χαρακτηριστικά, προσπαθήσει να φύγει από την Αθήνα, θα το μάθω και θα τον συλλάβω».

«Και γιατί ρε Αστυνόμε, να θέλει να φύγει απ' την πόλη;».

«Διότι, έχει επιτεθεί σε τουλάχιστον τέσσερεις γυναίκες, από τις οποίες η μία κατέληξε νεκρή. Εγώ στη θέση του θα εξαφανιζόμουνα από την Αθήνα».

«Α ναι! Σωστά! Τον έχεις συνδέσει με τον φόνο της ανήλικης πόρνης στον λόφο της Καστέλλας».

«Προφανώς, πάλι ειρωνεύεσαι! Όμως, αυτό συμβαίνει επειδή δεν έχεις μάθει ακόμη να διαβάζεις τα σημάδια. Αυτός που σκότωσε την ανήλικη πόρνη στο λοφάκι της Καστέλλας, είναι ο ίδιος που επιτέθηκε και στις άλλες τρεις ιερόδουλες. Η τακτική της επίθεσης είναι ακριβώς η ίδια. Τις απομονώνει, επί πληρωμή, τους επιτίθεται από

πίσω και τις στραγγαλίζει προσεκτικά, μέχρι να χάσουν τις αισθήσεις τους. Προφανώς, ο λαιμός της νεαρής πόρνης στην Καστέλλα, δεν άντεξε τον στραγγαλισμό».

«Εγώ πάντως στη θέση του, θα καθόμουν στην Αθήνα! Τόσες επιθέσεις έχει διαπράξει και δεν τον έχει συλλάβει κανένας, ακόμη».

«Γνωρίζει πως δε μπορεί να κρυφτεί ανάμεσα στον τοπικό πληθυσμό, διότι πολύ απλά δε μιλάει Ελληνικά. Έχουμε μαρτυρίες για τρεις βιασμούς που διαπράχθηκαν από έναν Γάλλο και ίσως, οι επιθέσεις να είναι περισσότερες απ' όσες γνωρίζουμε. Σε κάθε περίπτωση, πιστεύω πως έχει αρχίσει ν' αγχώνεται».

«Αυτό όμως, δε συνεπάγεται πως ο Γάλλος θα φύγει από τη χώρα»

«Προφανώς όχι. Όμως, όσο θα πληθαίνουν οι επιθέσεις, τόσο θα του δημιουργείται μια ασυναίσθητη αβεβαιότητα. Όταν θα νιώσει πως ο κλοιός σφίγγει γύρω του και τότε, θα προσπαθήσει να φύγει από την πόλη, τότε θα τον βρω και θα τον συλλάβω».

«Ψάχνεις ψύλλους στ' άχυρα, ρε Αστυνόμε!»

«Ναι, προφανώς! Όμως δε θα σταματήσω μέχρι να τον βρω!».

Δύο μέρες αργότερα, στο λιμάνι του Ηρακλείου

Η μεγάλη, μεταλλική σφυρίχτρα της τσιμινιέρας σφύρισε δύο φορές και ο έντονος ήχος της απλώθηκε πάνω από την πόλη. Το βαπόρι είχε φτάσει στο Ηράκλειο και είχε ρίξει άγκυρα έξω από το στενό του

λιμάνι. Πολλοί από τους επιβάτες είχαν βγει στο κατάστρωμα και κουνούσαν τα χέρια τους, χαιρετώντας προς την προβλήτα. Δύο μεγάλες, κωπήλατες βάρκες, πλησίαζαν προς το μεγάλο επιβατηγό πλοίο, για να αποβιβάσουν τους επιβάτες και να τους μεταφέρουν στο μόλο. Ο Γκιγιόμ παρατηρούσε την πολύβουη προβλήτα και το βενετσιάνικο πύργο, που δέσποζε στη μια άκρη του λιμανιού. Είχε βγάλει το λευκό σακάκι του κι είχε σηκώσει ψηλά τα άσπρα μανίκια του υποκαμίσου. Η ζέστη ήταν σχεδόν ανυπόφορη. Είχε υποψιαστεί, φυσικά, πως το απαλό θαλασσινό αεράκι έκανε την κατάσταση πιο υποφερτή. Αν πραγματικά είχε δίκιο, τότε η παραμονή του στο Ελληνικό νησί θα ήταν βασανιστικά ζεστή. Παρόλα αυτά, ήταν απολύτως ικανοποιημένος. Η επιστροφή στο Παρίσι ήταν κάτι το οποίο τον τρόμαζε. Αν γύριζε, θα έχανε την ασφάλεια που του παρείχε η απόσταση και θα έβαζε τον εαυτό του σε νέες περιπέτειες.

Λίγες μέρες πριν εγκαταλείψει τη Γαλλία, οι τοίχοι της γαλλικής πρωτεύουσας είχαν γεμίσει με τα σκίτσα ενός βιαστή, τα χαρακτηριστικά του οποίου ταίριαζαν απόλυτα με τα δικά του. Η μεγαλόσωμη πόρνη, με την οποία είχε συννευρεθεί στο δάσος της Βουλώνης, είχε συγκρατήσει με εκπληκτική λεπτομέρεια τα χαρακτηριστικά του προσώπου του και είχε καταφέρει, μετά το βιασμό της, να τα περιγράψει με απίστευτη μαεστρία στους έμπειρους σκιτσογράφους της Γαλλικής Χωροφυλακής. Παρόλο που οι διωκτικές αρχές του Παρισιού δεν είχαν κανένα τρόπο να ανακαλύψουν το πραγματικό του όνομα, ωστόσο, η ομοιότητα του με τις αφίσες ήταν σκανδαλώδης. Σε κάθε περίπτωση, το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να

εξαφανιστεί και να παραμείνει όσο περισσότερο μπορούσε στο εξωτερικό. Ήλπιζε, πως με τον καιρό η καταδίωξη του ανώμαλου βιαστή θα έφθινε σιγά-σιγά και οι αφίσες με το πρόσωπο του θα εξαφανίζονταν, μαζί με την ζήλο της αστυνομίας για τη σύλληψη του επικίνδунου βιαστή.

Ωστόσο, ακόμη και τώρα, η τύχη συνέχιζε να του χαμογελά, αφού κατάφερε να φύγει από την Αθήνα πάνω στην πιο κατάλληλη στιγμή. Τις τελευταίες πέντε εβδομάδες είχε εγκατασταθεί μόνιμα στην πρωτεύουσα, καθώς οι ανασκαφές της Γαλλικής εταιρίας, στον Ωρωπό, είχαν φτάσει στο τέλος τους. Μέσα σ' αυτές τις πέντε βδομάδες, είχε καταφέρει να απομονώσει και να επιτεθεί σε εφτά πόρνες. Παρόλα αυτά, κάποια στιγμή, η κατάσταση ξέφυγε από τον έλεγχο του. Ένα απόγευμα πάνω στον λόφο της Καστέλλας, μια ανήλικη τροτέζα πέθανε κατά τη διάρκεια του στραγγαλισμού της. Ο λαιμός της δεν άντεξε την πίεση κι έσπασε. Δεν το είχε σχεδιάσει, απλά ήταν ένα ατύχημα. Ο Γάλλος ήταν σίγουρος πως κανένας δε θα ενδιαφερόταν για τις έξι βιασμένες ιερόδουλες, όμως, ο θάνατος της νεαρής γυναίκας του είχε δημιουργήσει μια μεγάλη ανασφάλεια, καθώς γνώριζε πως αν τον ξεσκέπαζαν και τον συλλαμβάνανε οι Έλληνες, τότε κανένας δε θα μπορούσε να τον γλυτώσει από το εκτελεστικό απόσπασμα.

Ωστόσο, αυτές οι ανησυχίες ανήκαν πλέον στο παρελθόν. Βγήκε από τις σκέψεις του και ξεφύσησε μια μεγάλη αναπνοή, ανακουφισμένος. Ακούμπησε τους αγκώνες του πάνω στη ξύλινη κουπαστή

και συνέχισε να παρατηρεί την πόλη του Ηρακλείου. Τα ήρεμα κύματα μέσα στο παλιό Ενετικό λιμάνι, λαμπύριζαν κάτω από το δυνατό φως και οι χαμηλές οροφές των σπιτιών που περικλείαν το λιμάνι, αντανakλούσαν εκθαμβωτικά, το έντονο φως του ηλίου.

Γέμισε τα πνευμόνια του με μια βαθιά αναπνοή, έσφιξε δυνατά τις παλάμες επάνω στην ξύλινη κουπαστή και έμεινε στητός, να κοιτάει το μέλλον με αυτοπεποίθηση. Γεμάτος από μια πρωτόγνωρη ενέργεια, ήταν έτοιμος να γνωρίσει τον τοπικό πληθυσμό, ν' αναμιχθεί μαζί του και να ζήσει νέες, ηδονικές περιπέτειες.

Μία εβδομάδα αργότερα.

Σ' ένα χωριό στην πεδιάδα της Μεσαράς.

Η Θεία Λειτουργία είχε τελειώσει και οι χωριανοί αποχωρούσαν από την εκκλησιά, για να γυρίσουν πίσω στις δουλείες τους ή να κρυφτούν μέσα στη σκιά του καφερέ και να απολαύσουν την κυριακάτικη ραστώνη. Ο δάσκαλος του χωριού μαζί με το γραμματέα της κοινότητας, περπατούσαν αργά προς τη μικρή κεντρική πλατεία, μιλώντας χαμηλόφωνα προς ανταλλαγή απόψεων σχετικά με το ελληνικό εκστρατευτικό σώμα, την πολιτική σκηνή της χώρας και τις διεθνείς εξελίξεις. Ο γραμματέας ήταν κοντούλης και αδύνατος, με καστανόξανθα μαλλιά και μεγάλα ξανθά φρύδια. Λίγο πριν την πλατεία αποφάσισε ν' αλλάξει συζήτηση και είπε με ένα περιπαικτικό ύφος προς τον Κρητικό δάσκαλο,

«σήμερα, ο πάτερ Ευάγγελος τους τράβηξε πολύ τους ψαλμούς».

Συνέχισε, αφού για απάντηση ο δάσκαλος του χάρισε μόνο ένα μεγάλο χαμόγελο,

«ναι! Ναι! Γέλα Αντώνη μου. Εσύ μπορείς να την αντέξεις τη ζέστη, όμως εγώ υποφέρω μέσα στο ναό. Δεν πρέπει να ξεχνάς, πως εμείς οι Μακεδόνες δεν είμαστε συνηθισμένοι σ' αυτή τη κάψα».

Ο κύριος Αντώνης, ο δάσκαλος του δημοτικού σχολείου, απάντησε χαμογελαστός στον φίλο του,

«τι να κάνεις Δημήτρη μου, έτσι είναι ο παπά-Βαγγέλης. Έλα, πάμε στο ντουκιάνι να σε κεράσω μια ρακί».

Ο γραμματέας της κοινότητας ανατρίχιασε, στην ιδέα πως σ' αυτόν τον απίστευτο τόπο η κατανάλωση τσικουδιάς ξεκινούσε πολύ πριν το μεσημέρι. Ο δάσκαλος έβγαλε ένα μαντίλι από τη τσέπη του γιλέκου του και σκούπισε διακριτικά το ιδρωμένο του μέτωπο, λέγοντας με ένα μεγάλο χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο,

«εκτός κι αν η ψυχή σου τραβάει έναν μερακλίδικο καφέ».

Οι δύο άντρες συμφώνησαν, πως ο καφές θα ήταν καλύτερη ιδέα.

Έφτασαν στον καφενέ της πλατείας και κάθισαν σε δύο ξύλινες καρέκλες κάτω από τη παχιά σκιά της κληματαριάς. Ο γραμματέας κουνούσε το ψάθινο καπελίνο του σα βεντάλια, μήπως και καταφέρει να δροσιστεί. Είπε στον δάσκαλο, ξεφυσώντας,

«πόσο καιρό γνωριζόμαστε ρε Αντώνη; Πάει σχεδόν ένας χρόνος τώρα. Σωστά;»

Ο δάσκαλος τον κοίταξε με μια έκφραση απορίας και απάντησε, ανοίγοντας διάπλατα τα μεγάλα καστανά του μάτια,

«σωστά! Είμαστε φίλοι τους τελευταίους δέκα μήνες, από τη μέρα που πήρες μετάθεση από το υπουργείο και ήρθες στην Κρήτη».

Ο γραμματέας συμφώνησε με ένα νεύμα και συνέχισε, χαμηλώνοντας την ένταση της φωνής του,

«ξέρεις, μου έχει γεννηθεί μια μεγάλη απορία, αλλά δεν είμαι σίγουρος για το αν θα ήταν πρέπον να σε ρωτήσω».

«Ρώτα το βρε Δημήτρη μου!», είπε μ' ένα δυνατό γέλιο ο Κρητικός, νομίζοντας πως ο φίλος του είχε σκοπό να τον περιπαίξει παρατείνοντας εσκεμμένα την αγωνία του.

Ο γραμματέας κοίταξε διακριτικά γύρω του, χαμήλωσε τη φωνή και είπε,

«αφού είσαι τριανταπέντε χρονών βρε Αντώνη μου, γιατί δε παντρεύεσαι; Τόσες θυγατέρες έχουν οι ντόπιοι. Είμαι σίγουρος πως αν ήθελες, θα κάνανε σειρά για να σε παντρέψουν με τις κόρες τους».

Το μεγάλο χαμόγελο σβήστηκε από το πρόσωπο του δασκάλου και αντικαταστάθηκε από μια μελαγχολική έκφραση.

Ο κύριος Αντώνης, ήταν ομολογουμένως, ένας πολύ όμορφος άντρας. Ψηλός, μαυρομάλλης, με μεγάλες πλάτες και μακριά ίσια πόδια. Το θεληματικό πιγούνι, τα όμορφα ζυγωματικά και η καλοσχηματισμένη του μύτη, δένανε ένα πολύ όμορφο παρουσιαστικό. Παρόλα αυτά, ο δάσκαλος ήταν ακόμη ανύπαντρος. Γέννημα θρέμμα Χανιώτης, είχε αποφασίσει να ζήσει μακριά από τη γενέτειρα του. Ζήτησε, λοιπόν, τη μετάθεση του σ' έναν άλλο τόπο κι έτσι εγκαταστάθηκε στο πρώτο ελεύθερο δημοτικό σχολείο που μπόρεσε να βρει. Σε ένα κεφαλοχώρι του νομού Ηρακλείου, στην πεδιάδα της Μεσαράς. Οι λόγοι που τον κάνανε να φύγει από τον τόπο του, δε γίνανε ποτέ γνωστοί στους κατοίκους των γύρω χωριών. Παρόλο που χρειάστηκε αρκετός χρόνος, για να γίνει αποδεκτός από τους χωριανούς, τελικά κατάφερε να ενσωματωθεί, με ότι αυτό μπορεί να σημαίνει για έναν ξενοτοπίτη.

Η αλήθεια βέβαια, ήταν πως του είχαν γίνει πολλά προξενιά. Όμως, ο δάσκαλος κατάφερνε πάντα να αρνηθεί με κάθε ευγένεια, καθώς χρησιμοποιούσε ως δικαιολογία το νεαρό της ηλικίας του. Αυτό το επιχείρημα λειτούργησε τον πρώτο χρόνο όμως τώρα πλέον, ύστερα από τρία χρόνια στη Μεσαρά, τα κουτσομπολιά δίναν και παίρναν. Παρόλα αυτά, ο κύριος Αντώνης ήταν ένας άνθρωπος σεβάσμιος σε όλα τα χωριά της περιοχής και ιδιαίτερα αγαπητός στους νεαρούς μαθητές. Έτσι, οι φήμες και τα κουτσομπολιά συνέχιζαν να διαδίδονται ψιθυριστά, για να μη φτάσουν στα αυτιά του αγαπητού δασκάλου και τον στεναχωρήσουνε.

«Κάποια στιγμή Αντώνη μου, πρέπει ν' αποδεχτείς κάποιο απ' τα προξενιά. Πιστεύω, πως σ' αυτόν τον τόπο κάτι τέτοιο επιβάλετε», συνέχισε ο γραμματέας, κοιτάζοντας τον δάσκαλο με μια έκφρασης αληθινού ενδιαφέροντος.

«Ίσως στο μέλλον, Δημήτρη μου, γιατί αυτήν την περίοδο είμαι αφοσιωμένος στη διδασκαλία των νεαρών μαθητών μου», απάντησε ο δάσκαλος, με το συνηθισμένο χαμόγελο ζωγραφισμένο πάνω στο ευγενικό του πρόσωπο.

Αφού ήπιαν τον καφέ τους και ο δάσκαλος κατέβασε κάνα δύο ρακές, σηκώθηκαν και αποχαιρετισθήκαν με μια δυνατή χειραψία.

«Α! Ξέχασα να σε ρωτήσω», είπε ο γραμματέας, φέρνοντας το χέρι του στο μέτωπο ως ένδειξη αβλεψίας,

«από ότι θυμάμαι, μιλάς πολύ καλά τα γαλλικά και σκέφτηκα λοιπόν, να σε προσκαλέσω σε μια απογευματινή συνάντηση που θα γίνει στο σπίτι μου. Έχω προσκαλέσει δύο Γάλλους και έναν Ιταλό αρχαιολόγο σε μια εθιμοτυπική επίσκεψη καλής συνεργασίας, καθώς όπως θα ξέρεις, οι ανασκαφικές τους δραστηριότητες λαμβάνουν χώρα στην περιοχή της κοινότητά μας. Θα έχεις ακούσει βέβαια, πως τους έχουμε παραχωρήσει την άδεια βίλα των Πετράκηδων στη βορεινή μπάντα του χωριού. Καθώς πληρώνουν αδρά το ενοίκιο στην κοινότητα, τους κάνω το τραπέζι μια με δύο φορές το μήνα και συζητάμε

για την πολιτική, την παγκόσμια κατάσταση και φυσικά για την πρόοδο των ανασκαφών».

Ο δάσκαλος απάντησε με περίσσια ευγένεια,

«μα φυσικά φίλε Δημήτρη, θα είναι μεγάλη χαρά για εμένα. Όμως, οι γνώσεις μου στην αρχαιολογία είναι πολύ περιορισμένες, δεν είμαι σίγουρος πως...».

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρόταση του και ο γραμματέας τον διέκοψε με ένα χαμόγελο,

«οι γνώσεις σου στην αρχαιολογία είναι περισσότερες από τις δικές μου. Λοιπόν, έλα στο σπίτι μου κατά τις έξι το απόγευμα. Θα ζητήσω από την κυρία Μαγδαληνή, την υπηρεσία μου, να μαγειρέψει κάτι καλό, θα ποιούμε κάνα δυο ποτήρια και θα συζητήσουμε για ουσιώδη και ανούσια πράγματα».

Ο δάσκαλος κατέβασε το κεφάλι χαμηλά, σε ένδειξη ευχαριστίας.

Ο Θεσσαλονικιός γραμματέας έμεινε να τον κοιτάει για μια στιγμή και στη συνέχεια έκανε κι αυτός μεταβολή και κατευθύνθηκε προς την άλλη μεριά του χωριού. Δεν είχε ούτε έναν χρόνο στην περιοχή, κι όμως, είχε ακούσει πολλές φορές τα κουτσομπολιά και τις κακίες που λέγανε οι χωριανοί για το δάσκαλο. Πως δεν ήθελε, λέει, να παντρευτεί καμιά από τις θυγατέρες τους γιατί πολύ απλά του άρεσαν οι άντρες. Ο γραμματέας έκανε ένα μορφασμό γεμάτο αηδία και προσπάθησε να βγάλει την εικόνα από το μυαλό του. Ήταν σί-

γυρος, πως οι χωριανοί ήταν κουτσομπόληδες και όλα αυτά που ακούγονταν πίσω από την πλάτη του κυρ-Αντώνη, ήταν κουτσομπολιά και δολερές κακίες.

Αργότερα, το ίδιο απόγευμα

Οι δύο Γάλλοι και ο Ιταλός κάθονταν στη βεράντα του γραμματέα και ευχαριστιούνταν την παχιά σκιά της κληματαριάς. Η κυριά Μαγδαληνή, η επονομαζόμενη Σταμάταινα, μαζί με την δεκαεξάχρονη κόρη της, το Λενιώ, τους είχαν σερβίρει βραστά χόρτα, βρεγμένα παξιμάδια, λαδοτύρι, αθερίνες και μπουμπουριστούς κοχλιούς τηγανισμένους με χοντρό αλάτι. Οι τέσσερις άντρες συζητούσαν στα Γαλλικά, τρώγανε τα απολαυστικά κρητικά εδέσματα και απολαμβάνανε το δυνατό κόκκινο κρασί. Κάποια στιγμή, ο γραμματέας είδε το δάσκαλο να ανεβαίνει την ανηφόρα προς το σπίτι και ζήτησε από την κυρία Μαγδαληνή να φέρει ένα ακόμη πιάτο για τον νέο επισκέπτη. Μόλις ο κύριος Αντώνης έφτασε μπροστά στη μεγάλη αυλή με τον χαμηλό τοίχο, χαιρέτισε στα Ελληνικά και στα Γαλλικά και μπήκε σπρώχνοντας τη χαμηλή σιδερένια καγκελόπορτα. Έκατσε στο τραπέζι και ευχαρίστησε το Λενιώ για το καθαρό πιάτο και το ποτήρι που του απέθεσε μπροστά του. Οι τρεις αρχαιολόγοι συστήθηκαν στο δάσκαλο της περιοχής, μένοντας έκπληκτοι από την άρτια γνώση της Γαλλικής γλώσσας την οποία κατείχε ο Κρητικός.

Ο Ιταλός με το όνομα σινιόρ Τζιανίνι ενημέρωνε, ανεπίσημα, τον γραμματέα της κοινότητας σχετικά με τα νέα ευρήματα των ανασκα-

φών. Δεν είχε κάποια υποχρέωση να το κάνει, καθώς, ως προϊστάμενος της ανασκαφής βρισκόταν σε συνεχή επαφή με την Ελληνική αρχαιολογική υπηρεσία. Ήταν περισσότερο μια επίδειξη αβρότητας, με σκοπό την εμπέδωση καλών σχέσεων ανάμεσα στους ξένους και την τοπική κοινωνία.

Η περιγραφή των ευρημάτων ήταν εκπληκτική, καθώς ο σινιόρ Τζιανίνι είχε τη χάρη να περιγράφει τα αντικείμενα με εκπληκτικό τρόπο, δίνοντας στους δυο Έλληνες μια εκλεπτυσμένη εικόνα του αρχαιολογικού παρελθόντος της Κρήτης. Τη σκυτάλη της περιγραφής την πήρε ο ένας από τους δύο Γάλλους, ένας ψηλός ηλικιωμένος και ηλιοκαμένος άντρας, χειροδύναμος, με μεγάλα μουστάκια και ξυρισμένα κοντά μαλλιά. Εξιστόρησε, λοιπόν, τον τρόπο με τον οποίον κάποιοι από τους αρχαιολόγους παρέλαβαν από τους ντόπιους ένα από τα πιο όμορφα ευρήματα της περιοχής.

«Πριν από δύο εβδομάδες», είπε χαμογελαστός, «ένας από τους κατοίκους των διπλανών στην ανασκαφή χωριών, ήρθε στην είσοδο του ανασκαφικού χώρου, μέσα στο μεσημέρι και μίλησε με τον ένοπλο χωροφύλακα. Ο φρουρός τον έφερε στο κιόσκι, όπου συνήθως ξεκουραζόμαστε προστατευμένοι από το δυνατό μεσημεριανό ήλιο. Εκεί, ο κύριος Φραντζεσκάκης, ο Έλληνας αρχαιολόγος που συνεργάζεται μαζί μας στην ανασκαφή, έκανε τη μετάφραση και μας είπε πως σ' ένα από τα χωριά που βρίσκονται βαθιά μέσα στην πεδιάδα της Μεσαράς, οι κάτοικοι είχαν βρει ένα χρυσό δακτυλίδι το οποίο έμοιαζε να είναι αρχαίο. Όμως, καθώς η ανακάλυψη δεν είχε γίνει από

έναν άνθρωπο, αλλά από μια ομάδα χτιστών, οι οποίοι αναστυλώνανε ένα μισό-κατεστραμμένο πύργο της ενετικής περιόδου, η κυριότητα του δακτυλιδιού αμφισβητήθηκε από όλους τους κτίστες. Κανείς τους, δεν είχε σκοπό να επιτρέψει σε κάποιον άλλο να πάρει το δακτυλίδι. Τα αίματα ανάψανε και λίγο πριν αρχίσει η μάχη για το κόσμημα, ένας απ' αυτούς πέταξε μια ιδέα. Το καλύτερο που είχαν να κάνουν, ήταν να ρωτήσουν κάποιον από τους ειδικούς και να ξεκαθαρίσουν αν το δακτυλίδι ήταν πραγματικά αρχαίο ή απλά ήταν ένα χρυσό κόσμημα. Στη δεύτερη περίπτωση, θα μπορούσαν να το πουλήσουν και να μοιραστούν τα κέρδη. Αν όμως το δακτυλίδι ήταν αρχαίο, τότε, θα άξιζε πραγματικά να μονομαχήσουν για την κατοχή του».

Ο ηλικιωμένος αρχαιολόγος έκανε μια μικρή παύση, κατέβασε στο λαρύγγι του μια γερή γουλιά κρασί και συνέχισε,

«οι δόλιοι οι χτίστες δε γνώριζαν πως αντί να τους επισκεφτούν οι αρχαιολόγοι, στην πραγματικότητα, θα είχαν την τιμή να δεχτούν την επίσκεψη της Ελληνικής Βασιλικής Χωροφυλακής. Έτσι κι έγινε. Οι χωροφύλακες παραλάβαν το χρυσό τεχνούργημα, ευχαρίστησαν τους εργάτες για την πολύτιμη συνεργασία τους και το φέραν στις ανασκαφές για να μας το δείξουν. Δεν ήταν ούτε κι οι ίδιοι σίγουροι αν θα έπρεπε να το πουλήσουν και να μοιραστούν τα κέρδη, ή να το παραδώσουν στην Ελληνική αρχαιολογική υπηρεσία».

Ο Γάλλος σταμάτησε τη διασκεδαστική διήγηση και γέμισε το στομάχι του με ένα μεγάλο κομμάτι τυρί. Έριξε λίγο ακόμη κρασί στο ποτήρι κι ακούμπησε αναπαυτικά την πλάτη του στην καρέκλα. Είχε

μείνει να κοιτάει τους υπόλοιπους, με ένα μόνιμο μειδίαμα στο πρόσωπο, μασώντας αργά τη μεγάλη του μπουκιά. Ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα, ο γραμματέας της κοινότητας ρώτησε με ένσταση,

«μα... πείτε μας επιτέλους Λοράν, είχε το δακτυλίδι αρχαία προέλευση; Ναι ή όχι;»

Ο ηλικιωμένος αρχαιολόγος άνοιξε τα μάτια του διάπλατα και είπε βιαστικά, έχοντας ακόμη το στόμα γεμάτο,

«ε... ναι! Μα φυσικά και ήταν αρχαίο. Εκ πρώτης όψεως, ήταν ξεκάθαρο πως επρόκειτο για τεχνούργημα αρχαίας τεχνοτροπίας, καθώς ο εξωτερικός γύρος του δακτυλιδιού ήταν διακοσμημένος με το αρχαίο σύμβολο της ευημερίας και της τύχης και ο εσωτερικός γύρος είχε εγχάρακτα αρχαία ελληνικά γράμματα. Ο Έλληνας αρχαιολόγος που το παρέλαβε, ο κύριος Φραντζεσκάκης ο συνεργάτης μας από τα Χανιά, το μετέφερε μαζί με τους χωροφύλακες στο Ηράκλειο, για ν' αποθηκευτεί στο μικρό αρχαιολογικό μουσείο το οποίο στεγάζεται δίπλα στον μητροπολιτικού ναού».

Οι δύο παρευρισκόμενοι Έλληνες εξέφρασαν μ' ένα μεγάλο επιφώνημα, την ικανοποίησή τους για τα καλά νέα.

Ύστερα από μια ώρα, οι πέντε άντρες είχαν αναλύσει όλες τις νέες πληροφορίες σχετικά με τα αρχαιολογικά ευρήματα των ανασκαφών της περιοχής και η συζήτηση είχε γυρίσει, αναπόφευκτα, στην πολιτική. Ο Ιταλός προσπαθούσε να τους εξηγήσει με πάθος, πως η χώρα του είχε αδικηθεί από τους νικητές του Μεγάλου Πολέμου και δεν

είχε καταφέρει να πάρει αυτά που δικαιωματικά της ανήκαν. Ο ένας από τους Γάλλους, διαφωνούσε έντονα με το γραμματέα για το αν θα έπρεπε η ηττημένη Γερμανική Αυτοκρατορία να τιμωρηθεί χωρίς οίκτο, για το αιματοκύλισμα στο οποίο είχε βυθίσει τη Γηραιά Ήπειρο. Ο γραμματέας είχε διαφορετική άποψη, καθώς πίστευε πως οι Γερμανοί είχαν κάθε δικαίωμα να ανακάμψουν, όπως και τα υπόλοιπα έθνη και όχι να γονατίσουν κάτω από δυσβάσταχτες οικονομικές επανορθώσεις.

Ο δάσκαλος και ο τρίτος της παρέας των αρχαιολόγων, ένας νεαρός Γάλλος με πράσινα μάτια, είχαν αποκοπεί από τις πολιτικές συζητήσεις και μιλούσαν για πιο προσωπικά θέματα.

«Πείτε μου Ρισάρντ», ρώτησε με ενδιαφέρον ο δάσκαλος, «πως αποφασίσατε να ασχοληθείτε με την αρχαιολογία;».

«Ξέρετε αγαπητέ Αντώνη», απάντησε με την ήρεμη και μπάσα φωνή του ο Γκιγιόμ, «η αλήθεια είναι, πως όσο και να προσπαθήσουμε, τελικά είναι εξαιρετικά δύσκολο να ξεφύγουμε από τις επιταγές της αρχαίας θεάς που υφαίνει ακούραστά την τύχη μας. Την Κλωθώ. Προσπάθησα πολύ ν' αποκοπώ από την οικογενειακή παράδοση και τις σπουδές αρχαιολογίας, με σκοπό να ασχοληθώ με την αγαπημένη μου τέχνη, τη ζωγραφική».

Σταμάτησε για μια στιγμή και κοίταξε έντονα στα μάτια τον Έλληνα. Αυτός του ανταπέδωσε το βλέμμα. Ο Γάλλος συνέχισε,

«ωστόσο, η επιμονή του πατέρα μου, όπως και οι κόνξες της Θεάς, με ανάγκασαν να αφήσω τη σχολή καλών τεχνών και να σπουδάσω αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο των Παρισίων».

Ο δάσκαλος έγνεψε με μια έκφραση, δείχνοντας πως κατανοούσε απόλυτα την ατυχία του νεαρού Γάλλου. Ο Γκιγιόμ συνέχισε,

«και εσείς Αντώνη, πως αποφασίσατε να ασχοληθείτε με το λειτούργημα του δασκάλου; Σπουδάσατε σε κάποια από τις τοπικές σχολές διδασκαλίας;».

Ο δάσκαλος απάντησε χαμογελαστός,

«μάλλον θα εννοείτε τα διδασκαλεία, Ρισάρντ. Όχι, δε έχω αποφοιτήσει από διδασκαλείο, καθώς έχω σπουδάσει στο τμήμα Φιλολογίας του Εθνικού Πανεπιστημίου στην Αθήνα. Ο λόγος για τον οποίο διάλεξα τη διδασκαλεία είναι συνδεδεμένος με την ειμαρμένη και τα καπρίτσια της ίδιας θεάς, με αυτήν που σας βασάνισε. Κάποιες περιπέτειες, στην ιδιαίτερη πατρίδα μου τα Χανιά, με ανάγκασαν να διαλέξω την απομόνωση σε αυτόν τον όμορφο τόπο και να αφιερωθώ στη διδασκαλεία των νεαρών μαθητών μου».

Ο νεαρός Γάλλος γέλασε πονηρά και είπε, κάπως τολμηρά,

«κάποια ερωτική περιπέτεια, υποθέτω», κοιτώντας τον Έλληνα επίμονα και με νόημα μέσα στα καστανά του μάτια. Λίγο το κρασί και λίγο το γεγονός πως μιλούσε σε έναν αλλοδαπό, έναν άντρα παντελώς ξένο στα κρητικά ήθη και έθιμα, έκαναν το δάσκαλο λιγότερο συνεσταλμένο. Απάντησε και αυτός με τολμηρή ειλικρίνεια,

«δε θα μπορούσε να ήταν κάτι άλλο. Είμαι σίγουρος Ρισάρντ, πως κι εσείς είχατε ερωτικές περιπέτειες που αλλάζαν, τρόπο τινά, τη ζωή σας».

Ο Γκιγιόμ έγνευσε πονηρά, με τα επίμονα μάτια του. Οι δύο άντρες σήκωσαν διακριτικά τα ποτήρια και ήπιαν στις παλιές αγάπες. Ο Γάλλος ένιωσε ξαφνικά ζωντανός, γεμάτος ενέργεια. Μια ενέργεια που έφερνε σε διέγερση όλους τους μύες του σώματός του. Ο δάσκαλος ένιωσε μια ξαφνική έξαψη να έχει κυριεύσει το μυαλό του. Μαζί με την έξαψη, όμως, ένιωσε και ανασφάλεια. Φόβο. Αν κάποιος από την ομήγυρη καταλάβαινε τα συναισθήματα που είχε αρχίσει να τρέφει για τον νεοφερμένο Γάλλο, τότε αυτό θα σήμαινε αυτόματα, μια νέα φυγή και μια ακόμη αυτοεξορία.

Κατά τις εννέα το βράδυ, οι πέντε άντρες αποχαιρετιστήκαν. Ο Γκιγιόμ και ο δάσκαλος είχαν ανταλλάξει μια εγκάρδια χειραψία. Ο κύριος Αντώνης είχε δεχτεί την πρόσκληση του νεαρού αρχαιολόγου, να επισκεφτεί το επόμενο απόγευμα τον χώρο των ανασκαφών, καθώς ο Γάλλος είχε επιμείνει πως μια μικρή περιήγηση στον χώρο ήταν επιτακτική, προς τιμήν του δασκάλου της περιοχής.

Ο γραμματέας έστεκε ακίνητος στην αυλή, να κοιτάει τους τρεις ξένους να κατευθύνονται προς την παλιά βίλλα των Πετράκηδων και τον κύριο Αντώνη ν' ανηφορίζει προς την άλλη μεριά του χωριού. Δεν ήταν χαζός. Είχε δει τους δύο άντρες να χαιρετίζονται διακριτικά.

Έσφιξε με απογοήτευση τα δόντια. Δεν μπορούσε ούτε να το φανταστεί, πως ο δάσκαλος θα έπεφτε στο έγκλημα της αρσενοκοιτίας.

Γύρισε προς την υπηρέτρια, την ευχαρίστησε, και της ζήτησε ν' αποχωρήσει καθώς ήταν αργά κι έπρεπε να γυρίσει σπίτι. Η χήρα τον καληνύχτισε και κίνησε προς την οικία της. Το Λενιώ ακολουθούσε την μάνα του καταπόδι και στ' αριστερό του χέρι είχε περασμένο ένα μικρό ψάθινο κοφίνι. Εκεί μέσα, είχαν αποθέσει την πληρωμή τους. Το περιεχόμενο του καλάθιού ήταν αρκετό για το βραδινό των δύο γυναικών. Παξιμάδια, κοχλιοί, ένα κομμάτι λαδοτύρι και μια μικρή κανάτα με δυνατό κόκκινο κρασί, να πει η κυρά-Σταμάταινα, ν' αναγαλλιάσει και να κάνει έναν βαθύ, ήρεμο ύπνο. Ίσως, αν ήταν τυχερή, να ερχόταν στον ύπνο της ο μακαρίτης ο κυρ-Σταμάτης να την επισκεφτεί στο όνειρο και να την καθησυχάσει.

Μη λιγοψυχάς γυναίκα κι η θυγατέρα μας θα βρει ένα καλό κοπέλι, να πάρει γι' αφέντη'.

Αυτό ήταν το μαράζι της χήρας, να βρεθεί ένας καλός γαμπρός για το μοναχοπαίδι της, το Λενιώ.

Η νύκτα ήταν ζεστή κι οι τζίτζικες σκούζανε δυνατά, καλύπτοντας με το ερωτικό τους κάλεσμα όλη την πεδιάδα. Οι χωριανοί είχαν ήδη σταυρώσει τα μαξιλάρια τους και είχαν ζητήσει από τη Παναγιά έναν δροσερό και ήσυχο ύπνο, ατάραχο, χωρίς εφιάλτες...

...στη Φλάνδρα

Λάσπη μ' έχει καλύψει μέχρι τη μέση. Η μυρωδιά απ' τη σαπίλα και τη βαριά υγρασία γεμίζει τα ρουθούνια, τα πνευμόνια, το μυαλό. Κοιτάω το ξύλινο τείχος, απέναντι μου. Σανίδες καρφωμένες η μια πάνω στην άλλη, σχηματίζουν έναν τοίχο που παλεύει να κρατήσει τα χώματα από το να μας πλακώσουν και να μας θάψουν ζωντανούς. Μέρρες τώρα, βδομάδες ολόκληρες, το ασταμάτητο ψιλόβροχο δε λέει να σταματήσει. Όπως και η λάσπη, που δε σταματάει να εισχωρεί στο χαράκωμα και να καλύπτει τα πάντα. Ακόμη και τα σώματα των στρατιωτών.

Νεκρών και ζωντανών.

Ακούω τις σφυρίχτρες του εχθρού.

«Έρχονται! Θεέ μου... πλησιάζουν!».

Ψάχνω γύρω μου, δεξιά κι αριστερά. Που είναι οι συμπολεμιστές μου; Τ' αδέρφια μου. Κανείς! Είμαι μόνος! Ακούω με τρόμο τις σφυρίχτρες τους, ακούω τις ιαχές τους. Το ξέρω πως τρέχουν κατά πάνω μου. Χώνω τα νύχια, με λύσσα, μέσα στις σανίδες που με περιτριγυρίζουν. Ματώνω τα χέρια μου πάνω τους. Κλείνω σφιχτά τα μάτια και τεντώνω όλους τους μύες μου.

Επιτέλους, ελευθερώθηκα!

Σηκώνομαι και προσπαθώ να φέρω το τουφέκι μου μπροστά. Όμως δεν μπορώ να το βρω! Σκύβω και ψάχνω. Δεξιά κι αριστερά, βλέπω μόνο

τα πτώματα των αδελφών μου... τα πτώματα των συμπολεμιστών μου.

Μόνο πτώματα.

Ξαφνικά, ακούγεται ενός πολυβόλου. Ένα πολυβόλο που ξερνάει φωτιά και σφαίρες πάνω στους εχθρούς. Γυρίζω προς τη μεριά του ήχου και κοιτάω τον χειριστή. Είναι όρθιος, ακάλυπτος στις σφαίρες των εχθρών, άφοβος. Γελάει, σαν τρελός και πατάει δυνατά τη σκανδάλη. Γύρισε προς το μέρος μου και με κοίταξε, γελώντας. Τα μάτια του είναι κούφια, χωρίς οφθαλμούς, το κρανίο του γυμνό από σάρκα, νεκρωμένο. Κενό. Όμως, τα κοκαλιασμένα του δάκτυλα συνεχίζουν να πατούν τη σκανδάλη. Και η κάνη φτύνει φωτιά πάνω στον εχθρό. Σκαρφαλώνω πάνω στις σανίδες του χαρακώματος και βγάζω το κεφάλι έξω για να δω. Ο ήχος του πολυβόλου είναι συρτός, κοφτός, μεταλλικός. Οι σφαίρες ξεσκίζουν τις σάρκες τους. Ριπές καρφώνονταν με δύναμη πάνω στα σώματα τους, αναγκάζοντάς τους να χορέψουν ένα ηλεκτρισμένο χορό, πριν να πέσουν νεκροί πάνω στο υγρό σώμα.

Όμως, ξανασηκώνονται! Ξαναζωντανεύουν, μέχρι τα σώματα τους να χορέψουν πάλι το χορό του θανάτου. Δεν είναι δυνατόν! Δεν είναι άνθρωποι, είναι ζωντανοί-νεκροί. Πηδάνε μες το χαρακώμα.

Προσπαθώ να φύγω μακριά τους, σέρνομαι στα τέσσερα, όμως με προφταίνουν. Χέρια με αρπάζουν. Με καθηλώνουν μέσα στη λάσπη. Ουρλιάζω απ' τον πόνο. Τα δόντια τους μου κομματιάζουν τη σάρκα. Τα νύχια τους μου σκίζουν το δέρμα. Με δαγκώνουν! Με ξεσκίζουν!

«Βοήθεια. Πονάω!»...

...ο Ρισάρντ ξύπνησε τρομαγμένος. Πετάχτηκε όρθιος από το κρεβάτι κι έκατσε ακίνητος, ολόγυμνος, σε στάση άμυνας με τα χέρια τεντωμένα και όλους τους μυς του σε εγρήγορση. Οι αναπνοές του ήταν γρήγορες κι ακανόνιστες. Τα μάτια ορθάνοικτα, πεταγμένα έξω από τις κόγχες. Σκιαγμένος και καταϊδρωμένος, κοιτούσε απότομα και κοφτά, ολόγυρα μέσα στο δωμάτιο ψάχνοντας τους βρικόλακες, τους νεκρούς συμπολεμιστές του. Πέρασε μια στιγμή και τότε κατάλαβε, συνειδητοποίησε, πως ήταν μόνος του. Έκλεισε σφιχτά τα ματόκλαδα. Ήταν ξανά ο εφιάλτης, ο ίδιος όπως πάντα. Οι ώμοι του χαλάρωσαν και τα χέρια πέσαν στα πλάγια. Η ένταση άρχισε να φεύγει. Οι αναπνοές μειώθηκαν. Σήκωσε τα χέρια και τα έφερε μπροστά στο πρόσωπο.

«Θεέ μου», αναστέναξε.

Πήγε προς το παράθυρο του δωματίου κι έσπρωξε τα ξύλινα παντζούρια προς τα έξω. Χρειαζόταν τον καθαρό κρητικό αέρα να μπει στο αποπνικτικό δωμάτιο και να τον λυτρώσει. Ακούμπησε τα χέρια στο πρεβάζι του παραθύρου. Το νυχτερινό αεράκι ήταν δροσερό κι ευχάριστο. Έκλεισε τα μάτια, γέμισε τα πνευμόνια και τέντωσε την πλάτη. Έπρεπε να ηρεμήσει και να ξεχάσει τον θάνατο, τον φόβο, τους νεκρούς συμπολεμιστές του. Έπρεπε να ξεχάσει τη σαπίλα της Φλάνδρας. Να διαγράψει από τη μνήμη του, έναν παράλογο πόλεμο που τον μεταμόρφωσε σ' ένα ανθρωπόμορφο τέρας. Έναν σαδιστή, που το μόνο που αποζητούσε ήταν ο πόνος των ανυπεράσπιστων γυναικών.

Ατίμωση

Μια εβδομάδα μετά

Οι δύο άντρες σηκώθηκαν από το μεταλλικό τραπεζάκι κι άρχισαν να περπατούν μέσα στη μικρή χωμάτινη πλατεία. Ο κύριος Αντώνης έριξε μια κλεφτή ματιά στο γραμματέα. Ήταν ολοφάνερο πως ο Θεσσαλονικιός είχε άσχημη διάθεση. Από τη στιγμή που τελείωσε η Θεία Λειτουργία και άρχισαν τον περίπατό τους προς το ντουκιάνι, δεν είχε βγάλει ούτε μια λέξη. Απλά κουνούσε το ψάθινο καπελάκι του μπροστά απ' το πρόσωπο, προσπαθώντας να δροσιστεί. Όσο πίνανε τον καφέ τους, ο κύριος Αντώνης τον είχε ρωτήσει ποιο ήταν το πρόβλημα και αν όλα πηγαίνανε καλά, όμως ο γραμματέας απέφυγε, ευγενικά, να δώσει κάποια εξήγηση. Φτάσανε στην άκρη της πλατείας και πριν αποχαιρετιστούν, ρώτησε ο γραμματέας,

«δε μου είπες Αντώνη, πως ήταν η επίσκεψη στο χώρο των ανασκαφών;», έκανε μια παύση, γύρισε το κεφάλι του προς το κύριο Αντώνη και τον κάρφωσε μες τα μάτια, «ήταν ο κύριος Γκιγιόμ καλός οικοδεσπότης;».

Ο δάσκαλος δεν κούνησε το κεφάλι, παρέμεινε να κοιτάει προς την ίδια κατεύθυνση με πριν, αποφεύγοντας να συναντήσει το βλέμμα του φίλου του. Είχε καταλάβει για ποιο λόγο είχε γίνει η ερώτηση και αμέσως, ξεκαθαρίστηκε μέσα στο μυαλό του και ο λόγος για τον

οποίον ο γραμματέας παρέμενε όλο το πρωί, πεισματικά σιωπηλός. Έσφιξε τα δόντια και φόρεσε ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

«Πραγματικά! ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα επίσκεψη, καθώς είχα την ευκαιρία να μάθω πολλά πράγματα για την τέχνη των ανασκαφών. Ίσως, θα μπορούσα να μεταφέρω κάποια από αυτήν τη γνώση στους νεαρούς μαθητές μου», είπε ο Κρητικός και τράβηξε πάλι το βλέμμα του από το πρόσωπο του φίλου του.

Ο τρόπος με τον οποίο τον κοίταξε ο γραμματέας, δε χωρούσε καμία αμφιβολία. Θεωρούσε, πως αυτός και ο Γάλλος είχαν έρθει πολύ κοντά, πολύ περισσότερο απ' όσο θα άρμοζε σε δύο ανύπαντρους άντρες. Κοιτώντας το χώμα κάτω από τα πόδια του, έκανε δύο βήματα και σταμάτησε,

«νομίζω φίλε Δημήτρη, πως ήρθε η ώρα να σε αποχαιρετήσω. Έχω βλέψεις να διορθώσω τα τετράδια των μαθητών μου», είπε ο Κρητικός και χάρισε στον Θεσσαλονικιό ένα βεβιασμένο χαμόγελο. Αυτός, έσκυψε το κεφάλι ως ένδειξη χαιρετισμού και έκανε μεταβολή χωρίς να πει κουβέντα.

Ο δάσκαλος άνοιξε με δύναμη την πόρτα του σπιτιού. Μπήκε, έσπρωξε απότομα τη μεταλλική εξώπορτα για να κλείσει και τράβηξε όλες τις κουρτίνες των παραθύρων. Η μικρή μονοκατοικία σκοτεινίασε. Έκατσε ακίνητος στην καρέκλα της τραπεζαρίας κι έμεινε έτσι, μέχρι το απόγευμα. Τα μάτια του είχαν κολλήσει στον απέναντι τοίχο

πάνω σε έναν μικρό πίνακα, όπου απεικονίζονταν ένα καράβι να παλεύει με τα κύματα στη μέση μιας γκρι, φουρτουνιασμένης θάλασσας. Κάτω από το αχνό φως μιας λυχνίας, η τρικυμία που απεικονιζόταν έμοιαζε αληθινή, ζωντανή. Έτσι ένιωθε κι αυτός μέσα του. Ναυαγός, στη μέση μιας τρικυμίας. Μια τρικυμία που θα ερχότανε, αργά ή γρήγορα, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, καθώς το είχε δει μέσα στα μάτια του Δημήτρη. Την αποδοκιμασία, την αποστροφή, την αηδία. Είχε δει την προδοσία. Έφερε τα χέρια στο πρόσωπο και πάτησε με δύναμη το κόκκαλο ανάμεσα στα μάτια, προσπαθώντας να αποσυμπιέσει την αφόρητη πίεση που ένιωθε. Δεν ήθελε να ξαναζήσει κάτι τέτοιο. Δε μπορούσε ούτε να το φανταστεί.

Είχαν περάσει ακριβώς τρία χρόνια, από την ημέρα που κάποιοι συνάδελφοι του στα Χανιά, τον είχαν κατηγορήσει για ομοφυλοφιλία. Η κατηγορία ήταν αρκετή, καθώς δεν υπήρχε λόγος για αποδείξεις και ούτε θα ενδιαφερόταν κανείς να τις ψάξει. Οι υποψίες και μόνο, ήταν αρκετές για να τον ρίξουν στη φυλακή. Επομένως, η μόνη επιλογή που του είχε μείνει ήταν να εξαφανιστεί απ' τα Χανιά. Ο πατέρας του, ένας ευκατάστατος ζωοτρόφος με πολλά ζώα στην κατοχή του, είχε χρήματα και κάποιες γνωριμίες στην Αθήνα. Ένας υπάλληλος του υπουργείου κανόνισε μια μετάθεση-αστραπή μέσα σε λιγότερο από έναν μήνα, με το αζημίωτο φυσικά, και έτσι ο δάσκαλος είχε μια νέα ευκαιρία να φτιάξει ξανά τη ζωή του. Μόνος, απομονωμένος σε ένα ξένο μέρος, ανύπαντρος και μοναχικός. Ένας ερημίτης μες τον κόσμο.

Μετά τη μετάθεση του, όλα είχαν έρθει ανέλπιστα καλά. Η αληθινή ιστορία του δεν είχε καταφέρει να φτάσει στη Μεσαρά. Το παρελθόν είχε παραμείνει μυστικό. Ήξερε βέβαια, για τις φήμες. Αναπόφευκτα, του τις είχαν μεταφέρει κάποιοι νεαροί μαθητές του κάνοντας καζούρα, χωρίς μνησικακία, χωρίς υστεροβουλία. Παιδάκια ήτανε, που απλά αναπαρήγανε αυτά που άκουγαν από τους γονείς τους. Ωστόσο, είχε καταφέρει με μεγάλη προσπάθεια και αυτοσυγκράτηση να κερδίσει το σεβασμό των χωριανών. Μέχρι που εμφανίστηκε ο Ρισάρντ. Από τη μέρα που γνωριστήκανε, ο δάσκαλος είχε χάσει την αυτοπειθαρχία του και το μόνο που σκεφτόταν την τελευταία εβδομάδα, ήταν ο νεοφερμένος Γάλλος.

Η πόρτα κτύπησε, απαλά. Δεν την άκουσε επειδή κοιμόταν βαθιά. Ο κτύπος ακούστηκε ξανά. Μάταια. Όμως στο τρίτο χτύπημα τα μάτια άνοιξαν διάπλατα και ανακάθισε πάνω από το κρεβάτι. Θυμήθηκε. Έξω είχε σκοτεινιάσει. Ήταν σχεδόν μεσάνυκτα. Σηκώθηκε γρήγορα, τράβηξε αργά τη μεγάλη κουρτίνα που κρεμότανε μπροστά από την εξώπορτα και έλεγξε την αυλή, μέσα από τα κάγκελα της μεταλλικής πόρτας. Κάποιος είχε μπει στο προαύλιο της μονοκατοικίας, είχε κτυπήσει την πόρτα και μετά πήγε και κρύφτηκε πίσω από τη μεγάλη ελιά, που στόλιζε το κέντρο της αυλής. Ξεκλείδωσε και άνοιξε την πόρτα. Η αφέγγαρη νύχτα είχε ρίξει βαρύ το σκοτάδι της πάνω από το χωριό. Έμεινε ακίνητος πίσω απ' την εξώπορτα και περίμενε για μερικά δευτερόλεπτα. Ξαφνικά, η σκιά που κρυβόταν

πίσω από την ελιά κινήθηκε με ταχύτητα προς την πόρτα, μπήκε με ορμή και εξαφανίστηκε μέσα στη σκοτεινή μονοκατοικία.

Δύο ώρες αργότερα, η πόρτα ξανάνοιξε. Η σκιά βγήκε αθόρυβα και εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι, με κατεύθυνση τη βορεινή μπάντα του χωριού και την παλιά βίλλα των Πετράκηδων.

Δεκαπέντε ημέρες μετά

Η κυρία Μαγδαληνή έβαλε μεγάλη φωνή στο Λενιώ, γιατί αργούσε να γεμίσει τη μικρή κανάτα του κρασιού μέσα από τη γυάλινη νταμιτζάνα.

«Συγχώρα το κύριε Δημήτρη, μα είναι σερσέμικο το κακορίζικο», είπε απολογητικά η μάνα προς το γραμματέα κι έβαλε ακόμη μια φωνή στη θυγατέρα. Ο Θεσσαλονικιός χαμογέλασε προς τους καλεσμένους του, σηκώνοντας τους ώμους και τις παλάμες των χεριών προς τα πάνω. Σήμερα το απόγευμα, είχαν έρθει μόνο οι δύο Γάλλοι, και ο Έλληνας αρχαιολόγος ο κύριος Φραντζεσκάκης. Ο προϊστάμενος, ο σινιόρ Τζιανίνι προτίμησε να κάτσει και να γράψει στην αγαπημένη του γυναίκα, στη Ρώμη.

Ο Γκιγιόμ μισόκλεισε τα μάτια και έφερε στο μυαλό του το δροσερό πρόσωπο της ανύπαντρης θυγατέρας. Τα ξανάνοιξε και ρώτησε, με ένα δήθεν αδιάφορο ύφος,

«πείτε μου αγαπητέ Δημήτρη, είναι δύσκολο να βρει κάποιος ικανή υπηρέτρια σ' αυτόν τον τόπο;».

Ο γραμματέας είχε καταναλώσει αρκετό από το δυνατό ντόπιο κρασί, ωστόσο, δεν έπεσε στην παγίδα του Γάλλου. Ο Γκιγιόμ γνώριζε καλά, πως ο δημόσιος υπάλληλος δεν καταγόταν από την Κρήτη, αλλά από τα νέα εδάφη τα οποία είχε αποκτήσει η Ελλάδα μετά από τις νίκες της στους Βαλκανικούς αγώνες. Ίσως, λοιπόν, ο Γάλλος να ήθελε να τον δελεάσει και να τον πείσει να περιπαίξει τους Κρητικούς. Προτίμησε λοιπόν, να αμυνθεί της Κρήτης, παρά να παίξει το παιχνίδι του Γκιγιόμ και ν' απαντήσει όπως θα έκανε οποιοσδήποτε ξυπασμένος κάτοικος μιας μεγάλης και κοσμοπολίτικης μητρόπολης, όπως η Θεσσαλονίκη.

«Δυστυχώς αγαπητέ μου Ρισάρντ, είναι σχεδόν αδύνατον να βρει κάποιος υπηρέτρια σ' αυτόν τον τόπο, καθώς οι Κρητικοί είναι πολύ περήφανοι για να δεχτούν να εργαστούν ως υπηρεσίες».

Ο Γάλλος σήκωσε το ένα φρύδι, ανέβασε λίγο ψηλά το πηγούνι και με μια ελαφριά κλήση του κεφαλιού προς τα δεξιά, χάρισε στο γραμματέα μια γκριμάτσα απορίας. Ο Έλληνας συνέχισε,

«καταλαβαίνω φυσικά, πως αυτό θα σας ακούγεται υπερβολικά παράξενο, παρόλα αυτά θέλω να σας διαβεβαιώσω για το αληθές».

Έκανε μια παύση για να κατεβάσει μια μεγάλη γουλιά από το δυνατό κρασί. Κατάπιε με ευχαρίστηση και συνέχισε,

«όμως για καλή μου τύχη βρέθηκε η κυρία Μαγδαληνή».

Συνωμοτικά, έσκυψε το κεφάλι μπροστά, φέρνοντας το πιο κοντά στους δύο Γάλους και είπε με χαμηλή φωνή, λες και η Κρητικιά μπορούσε να καταλάβει τα Γαλλικά,

«η υπηρεσία μου είναι χήρα, ξέρετε. Δυστυχώς, ο άντρας της ο κύριος Σταμάτης, έπεσε μαχόμενος στη Μακεδονία. Πολέμησε ως εθελοντής και σκοτώθηκε πριν από δύο χρόνια στο Κιλκίς, στη μάχη του Σκρα. Τραγικό!».

Έσκυψε το κεφάλι του προς ένδειξη πένθους και έκανε ένα θλιμμένο μορφασμό σφίγγοντας τα χείλια.

«Πραγματικά τραγικό», είπε ο Λοράν, ο ηλικιωμένος Γάλλος αρχαιολόγος, κάνοντας τον ίδιο μορφασμό με τον γραμματέα.

«Ναι! Τραγικό», συμφώνησε και ο Γκιγιόμ. Δίπλα του, ο κύριος Φραντζεσκάκης συμφώνησε με τον συνάδελφο του φορώντας μια λυπημένη έκφραση πάνω στο αξύριστο πρόσωπο του. Ο γραμματέας συνέχισε, δίνοντας κατά λάθος στο Γάλλο την πληροφορία που χρειαζόταν,

«η ανήλικη κόρη της με βοηθάει κάποιες φορές, συμπληρώνοντας το εισόδημα της χήρας μητέρας της. Τις Δευτέρες, προσπαθώντας να βοηθήσω όσο περισσότερο μπορώ, επιτρέπω στη θυγατέρα να έρχεται και να συγυρίζει την εργένικη ακαταστασία μου».

Σταμάτησε, αλλά μόλις συνειδητοποίησε πως ίσως οι επισκέπτες του να παρεξηγούσαν την παρουσία της ανήλικης κοπέλας στο σπίτι του, βιάστηκε να προσθέσει,

«φυσικά, η καθαριότητα γίνεται κατά τη διάρκεια της απουσία μου. Η νεαρή έρχεται στο σπίτι μαζί με τη μητέρα της».

Ο Λοράν και ο Φραντζεσκάκης συμφώνησαν με τον γραμματέα, κάνοντας ένα νεύμα και ο Γκιγιόμ έμεινε ακίνητος να κοιτάει τον Έλληνα στα μάτια. Ένωθε πάλι μέσα του μια απίστευτη έκρηξη ενέργειας και μία πρωτόγνωρη επιθυμία να τον καταλαμβάνει.

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, το Λενιώ βγήκε σχεδόν τρέχοντας στην αυλή και άφησε την κανάτα πάνω στο τραπέζι. Ο γραμματέας και οι δύο από τους αρχαιολόγους, την ευχαρίστησαν και βιάστηκαν να ρίξουν κρασί στα ποτήρια τους. Ο μόνος που έμεινε ακίνητος να κοιτάει τη ανήλικη κοπέλα ήταν ο Γάλλος. Μέσα του, ήξερε πολύ καλά τι ήθελε αυτή τη στιγμή και είχε ήδη καταστρώσει στο μυαλό του το σχέδιο για να το πάρει. Ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Καθώς η επόμενη ημέρα ήταν Δευτέρα, θα προφασιζόταν αδιαθεσία στον Ιταλό προϊστάμενο του και θα έμενε στη βίλα. Το μόνο που χρειαζόταν αύριο το πρωί, ήταν η εύνοια της Θεάς της Τύχης και αν όλα θα πηγαίνανε σύμφωνα με το σχέδιο του, τότε θα μπορούσε να αρπάξει τον απαγορευμένο καρπό που άκουγε στο όνομα Λενιώ, ήταν κοντούλα, με μεγάλες πλάτες και κατάμαυρες, μακριές κοτσίδες. Και μόνο στην ιδέα, η καρδιά του άρχισε να κτυπάει πιο γρήγορα, όλοι του οι μύες γέμισαν με μια πρωτόγνωρη ενέργεια και τα πνευμόνια του πλημύριζαν από το δροσερό βραδινό αεράκι...

Το επόμενο πρωί. Μια ζεστή Δευτέρα του Ιουλίου

Τα φαρδιά πνευμόνια του αστυνόμου Γιαννούλη προσπαθούσαν να χορτάσουν από τον καυτό και υγρό αέρα της Μεσαράς. Λαμβάνανε όσο περισσότερο οξυγόνο μπορούσαν, για να τροφοδοτήσουν το τεράστιο, ευτραφές κορμί του μονόφθαλμου άντρα. Η ζέστη ήταν αποπνικτική και το μόνο που μπορούσε να κάνει ο αστυνόμος ήταν να κάθεται ακίνητος, κάτω από την παχιά σκιά της ψάθινης σκεπής. Είχε βγάλει τ' άσπρο του σακάκι, όπως και τη γραβάτα και είχε σηκώσει ψηλά τα μανίκια του υποκαμίσου του, στην προσπάθεια να δροσιστεί όσο περισσότερο μπορούσε. Κάπνιζε ένα από τα βαριά τσιγάρα του και κουνούσε με μανία το ψάθινο καπελίνο που είχε στο χέρι, χρησιμοποιώντας το σα βεντάλια. Με το μυαλό χαμένο μες τις σκέψεις, αναπαράγαγε τα γεγονότα της τελευταίας μέρας του στην Αθήνα, λίγο πριν πάρει το βαπόρι για την Κρήτη. Θυμόταν τα θερμά συγχαρητήρια που είχε δώσει σ' ένα νεαρό αστυφύλακα, ο οποίος τον είχε ενημερώσει ότι ένας άντρας, τα χαρακτηριστικά του οποίου ταιριάζανε στην περιγραφή του καταζητούμενου βιαστή, εθεάθην να επιβιβάζεται σ' ένα πλοίο με προορισμό την Κρήτη. Παράλληλα, θυμόταν την έκφραση που είχε στο πρόσωπο ο ίδιος αστυφύλακας, τη στιγμή που άκουγε εμβρόντητος το κατσάδιασμα απ' τον αστυνόμο, για την αμέλεια που επέδειξε και δε συνέλαβε τον ύποπτο. Διότι αν το είχε κάνει, ο Γιαννούλης θα είχε γλυτώσει το βασανιστικό ταξίδι και την μανιώδη αναζήτηση του Γάλλου εγκληματία, τέσσερεις βδομάδες τώρα, μες το κρητικό λιοπύρι.

Δίπλα στον αστυνόμο, στέκαν όρθιοι τρεις άντρες, ο προϊστάμενος της ανασκαφής ο σινιόρ Τζιανίνι, ο ηλικιωμένος Γάλλος αρχαιολόγος ο Λοράν και ο κύριος Φραντζεσκάκης, ο Χανιώτης συνάδελφος τους. Κοιτούσαν και οι τρεις, αποσβολωμένοι, ένα κομμάτι χαρτί το οποίο είχε πάνω ζωγραφισμένο το σκίτσο ενός άντρα. Η ομοιότητα του σκίτσου με τον νεαρό Γάλλο αρχαιολόγο, τον Ρισάρντ Γκιγιόμ, ήταν τρομακτική.

Ο Έλληνας αστυνομικός, φανερά ταλαιπωρημένος από την υπερβολική ζέστη, είπε σχεδόν ξεψυχισμένα προς τον έναν από τους τρεις χωροφύλακες που τον συνόδευαν,

«ρώτησε τους, αν γνωρίζουν που μπορώ να τον βρω».

Ο χωροφύλακας, ένας νεαρός ενωμοτάρχης, έκανε την ερώτηση στα Γαλλικά. Ο προϊστάμενος της ανασκαφής κούνησε αργά το κεφάλι του, έχοντας τα γουρλωμένα μάτια του καρφωμένα πάνω στο σκίτσο. Δε μπορούσε να πιστέψει πως τους τελευταίους δύο μήνες δούλευε μ' έναν καταζητούμενο, έναν στυγνό δολοφόνο, έναν ανώμαλο βιαστή. Σήκωσε το βλέμμα, κοίταξε τον χαρακωμένο αστυνόμο και απάντησε στα Γαλλικά. Ο χωροφύλακας έκανε τη μετάφραση,

«υποθέτει, πως βρίσκεται ακόμη στο σπίτι στο οποίο τους φιλοξενούν, τη βίλα των Πετράκηδων. Σήμερα το πρωί ήταν αδιάθετος και ζήτησε από τον κύριο Τζιανίνι να τον αφήσει ελεύθερο υπηρεσίας, για να μπορέσει ν' αναρρώσει».

Ο Γιαννούλης πάτησε στο χώμα το τσιγάρο που κάπνιζε, κτύπησε τις παλάμες του πάνω στα γόνατα και με μια γρήγορη κίνηση σηκώθηκε όρθιος,

«Ξεκινάμε», διέταξε τους τρεις χωροφύλακες και μόλις έκανε το πρώτο βήμα, άκουσε την εντολή του ενωμοτάρχη προς τους άντρες του,

«πάμε πρώτα στον σταθμό.. ίσως ν’ αντισταθεί... χρειαζόμαστε ενισχύσεις».

Ο αστυνόμος κούνησε ικανοποιημένος το κεφάλι του και κατευθύνθηκε προς την έξοδο των ανασκαφών, περνώντας μπροστά από τους δυο αρχαιολόγους. Τους αποχαιρέτησε, σηκώνοντας την ανοικτή του παλάμη δίπλα στον δεξί κρόταφο. Κι οι δυο, τράβηξαν αμέσως τα μάτια, πάνω από την μεγάλη ουλή που χαρακωνε το φαρδύ πρόσωπο του γίγαντα αστυνομικού και ρίξαν τα βλέμματα χαμηλά. Προφανώς, ανήκαν και οι δύο σε μια ξεχωριστή κατηγορία ανθρώπων, αυτών που προτιμούσαν ν’ αποστρέφονται την ανθρώπινη δυσμορφία και απεχθάνονταν τη ζοφερή απεικόνιση του πόνου.

Την ίδια στιγμή

«Πχαίνω να πουσουνίσω», φώναξε δυνατά προς τη θυγατέρα της η κυρία Μαγδαληνή. Τράβηξε την εξώπορτα της αυλής και κίνησε προς τα πλατεία του χωριού. Θα αγόραζε μια φρατζόλα ψωμί και ίσως, αν θα εύρισκε φρέσκο, να έπαιρνε και κανένα ψαράκι για να το τηγανίσει

στο Λενιώ, το μοναχοπαίδι της. Η θυγατέρα της σκούπιζε την αυλή του γραμματέα της κοινότητας. Μόλις θα τελείωνε με τη καθαριότητα θα έπαιρνε τη μικρή μεταλλική ποτίστρα και θα δρόσιζε τα λίγα λουλούδια του κήπου, για να μη ξεραθούν από το δυνατό ήλιο. Ήταν μεσημέρι και η ζέστη που απλωνόταν σ' όλη την πεδιάδα είχε αρχίσει να τη βασανίζει. Γύρισε το κεφάλι της προς το δρόμο και παρατήρησε το στρουμπουλό σουλούπι της μάνας της ν' απομακρύνετε προς την πλατεία. Την κοιτούσε αμίλητη, μέχρι που εξαφανίστηκε πίσω από την επόμενη γωνία. Έσκυψε το κεφάλι και συνέχισε το σκούπισμα, με γρήγορες, κοφτές κινήσεις. Ήταν σίγουρη, πως η μάνα της θα ήταν πίσω σε λιγότερο από ώρα και αν δεν είχε τελειώσει τις δουλειές που της είχε αναθέσει, θα της έβαζε τις φωνές και θα την τραβούσε με δύναμη από τις μακριές της κοτσίδες. Τις μισούσε αυτές τις πλεξούδες, γιατί κάθε φορά που η μάνα της ζοχαδιαζότανε, της έβαζε τις φωνές και τη βασάνιζε τραβώντας την από τα κοτσίδια, σαν να έσερνε κάνα τράγο δεμένο απ' τα κέρατα.

Χτυπούσε με δύναμη τη ψάθινη σκούπα πάνω στις πλάκες της αυλής. Ωστόσο, σιγά-σιγά, άρχισε να ηρεμεί. Μόλις θα τελείωνε με την αυλή του κυρίου Δημήτρη, θα έπαιρνε με τη μάνα της τον ανήφορο προς το ξωκλήσι του Προφήτη Ηλία. Εκεί ψηλά, πρώτα θ' ανάβανε τα καντηλάκια και μετά θα σκουπίζανε και θα ξεσκόνιζαν τις εικόνες, όπως κάνανε κάθε Δευτέρα. Αναθυμήθηκε το όμορφο ξωκλήσι, που ήταν κτισμένο στην κορυφή του λόφου. Αναπόλησε τη δροσιά

που χαρίζανε απλόχερα τα πέντε ψηλά κυπαρίσσια, τα οποία αγκάλιαζαν, ψηλά και περήφανα, το πέτρινο εκκλησάκι. Τ' αγαπούσε το ξωκλήσι. Εκεί μπορούσε να ηρεμήσει και να επικοινωνήσει με το Θεό. Να προσευχηθεί γαλήνια, χωρίς ν' ακούει τις αγριοφωνάρες της μάνας της. Να ζητήσει από το Δημιουργό της έναν καλό γαμπρό, έναν ευτυχισμένο γάμο και πολλά παιδάκια. Να προσευχηθεί για μια νέα ζωή, μακριά από τις φωνές και τις αποκοτιές της κυρά-Σταμάταινας. Ωστόσο, ακόμη κι η χοντροκομμένη η μάνας της, μέσα στο ξωκλήσι ηρεμούσε και μιλούσε σιγανά και σεβαστικά.

Συνέχισε να σκέφτεται το ξωκλήσι και σκουπίζοντας έκανε τον γύρο της μονοκατοικίας. Όμως, όταν έφτασε πάλι μπροστά στην είσοδο του σπιτιού, σταμάτησε και έμεινε ακίνητη να κοιτάει, με απορία, την εξώπορτα της αυλής. Ήταν ανοικτή, όμως το Λενιώ θα ορkiζόταν στον Άγιο πως μια στιγμή νωρίτερα η καγκελόπορτα ήταν κλειστή. Έλεγε γύρω της την αυλή, έριξε και μια ματιά πίσω από το σπίτι κι όταν σιγουρεύτηκε πως δεν υπήρχε κανένας, σήκωσε αδιάφορα τους ώμους κι έσπρωξε προς τα μέσα την εξώπορτα της μονοκατοικίας για ν' αποθέσει μέσα τη ψάθινη σκούπα. Κρατώντας ακόμη με το χέρι της την εξώπορτα, έβαλε προς το δεξί της πόδι και έκανε ένα μεγάλο βήμα για να βγει έξω από τη σκοτεινή μονοκατοικία. Όμως, εκείνη τη στιγμή, ένα δυνατό χέρι την τράβηξε πάλι μέσα στο σπίτι και πριν προλάβει να αντιδράσει ή να βάλει τις φωνές, ένα δεύτερο χέρι της έκλεισε το στόμα. Μάταια πάλεψε για να ελευθερωθεί απ' τα δυο δυνατά χέρια. Η μεταλλική εξώπορτα έκλεισε με

δύναμη, φυλακίζοντας την μέσα στο σπίτι του τρόμου και της ατίμωσης.

Ο δρόμος μπροστά από το σπίτι του κυρίου Δημήτρη ήταν άδειος. Κανένας από τους χωριανούς δεν περνούσε για να μπορέσει να δει ή ν' ακούσει κάτι. Η κάψα του μεσημεριανού ηλίου έκαιγε τις πέτρες και τα χώματα της κρητικής γης. Γι' αυτό και οι χωριανοί, δικαιολογημένα, αντί να κόβουν άσκοπες βόλτες μέσα στο λιοπύρι, κάθονταν και απολαμβάναν τις δροσερές κληματαριές και τη δυνατή τσικουδιά τους.

Εξαίρεση, αποτελούσαν τρεις ψηλοί άντρες που διέσχιζαν το μικρό περιτειχισμένο καλντερίμι, πίσω από το σπίτι του κυρίου Δημήτρη. Ο ένας απ' αυτούς, γεροδεμένος, με μεγάλες μακριές μουστάκες, μεγάλα φρύδια και αξύριστα μούτρα, ήταν ο κυρ-Νικόλας ο χασάπης, ο γείτονας του Θεσσαλονικιού γραμματέα. Οι άλλοι δύο ήταν οι γιοί του, που με μεγάλα, σίγουρα βήματα ακολουθούσαν τον αμίλητο πατέρα τους.

Μια ώρα αργότερα

Οι μικροί μαθητές του τριτάξιου δημοτικού σχολείου, βγαίνανε φωνάζοντας μες απ' τη μικρή αυλή και τρέχανε προς τα σπίτια τους. Ήταν όλοι τους χαρούμενοι, γιατί σε λίγες μέρες το σχολείο θα έκλεινε για τις καλοκαιρινές διακοπές. Σήμερα, ο κύριος Αντώνης

τους είχε αφήσει να φύγουν νωρίτερα για να μην υποφέρουν από τη ζέστη του Ιουλίου. Ούτος ή άλλως, σε δύο-τρεις μέρες το σχολείο θα έκλεινε. Ότι ήταν να μάθουν για φέτος, το είχαν ήδη μάθει. Τελευταίος, βγήκε ο δάσκαλος και αφού κλείδωσε την πόρτα του μικρού κτηρίου, άρχισε να περπατάει προς την πλατεία του χωριού. Είχε σκοπό ν' αγοράσει μια φρατζόλα ψωμί και μετά να πάει να κρυφτεί μες τη δροσιά της οικίας του.

Ο ήλιος είχε φτάσει στο ψηλότερο σημείο. Οι ψηλοί πέτρινοι τοίχοι που προστατεύαν τις αυλές των σπιτιών, λάμπανε κάτασπροι, κάτω από το φως του ηλίου. Ο κύριος Αντώνης διέσχισε αργά ένα στενό καλντερίμι, κρατώντας με τ' αριστερό χέρι μερικά αναγνωστικά και το καρβέλι που είχε αγοράσει. Δεν υπήρχε πουθενά σκιά για να τον προστατεύσει κι έτσι είχε βγάλει το μπεζ σακάκι του και το κρατούσε στο δεξί του χέρι. Από το σχολείο μέχρι την πλατεία κι από κει μέχρι την άλλη μεριά του χωριού, δε συνάντησε κανένα χωριανό, εκτός από τον παντοπώλη και τον καφετζή, που καθόταν μόνος του χωρίς πελάτες, έξω από το ντουκιάνι.

Διέσχισε τα τελευταία σπίτια του χωριού και λίγο πριν μπει στην αυλή του, συνέλαβε με την άκρη του ματιού μια γρήγορη κίνηση. Γύρισε να κοιτάξει προς τα εκεί και είδε με μεγάλη του έκπληξη τον γραμματέα της κοινότητας, να τρέχει πίσω από έναν νεαρό Κρητικό, με κατεύθυνση το σπίτι του. Γύρισε το κεφάλι του αργά, ακολουθώντας με το βλέμμα τον ξανθό γραμματέα, που έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε πίσω από τον νεαρό. Μόλις οι δύο άντρες εξα-

φανίστηκαν πίσω από τη γωνιά του δρόμου, μια έντονη ανησυχία άρχισε να πλημμυρίζει τον δάσκαλο.

Ίσως να πρόκειται για κάτι επείγον', σκέφτηκε, 'μπορεί κάποιος συγχωριανός να χρειαζόταν επείγουσα βοήθεια ή ίσως πάλι, ο ίδιος ο κύριος Δημήτρης να έχει λάβει κάποια ανησυχητικά νέα για κάποιον φίλο του'. Αποφάσισε να τους ακολουθήσει, για να προσφέρει οποιαδήποτε βοήθεια μπορεί να χρειαζόταν. Άνοιξε το βήμα του και τρία λεπτά μετά, έφτασε καταϊδρωμένος μπροστά στην αυλόπορτα του Μακεδόνα γραμματέα.

Έσπρωξε την χαμηλή καγκελόπορτα, έκανε δύο βήματα προς την είσοδο της μονοκατοικίας, όμως κοκκάλωσε λίγα βήματα πριν την εξώπορτα. Μπορούσε να ακούσει φωνές και κραυγές πόνου να βγαίνουν μες από το σπίτι. Ακούμπησε την πόρτα και έμεινε ακίνητος για μερικά δευτερόλεπτα, προσπαθώντας ν' αφουγκραστεί και να καταλάβει το τι πραγματικά συνέβαινε μέσα στην οικία του γραμματέα. Ένα συναίσθημα αιφνίδιας ανησυχίας τον κατέλαβε, για μια φορά ακόμη, αντικαθιστώντας την ισχυρή περιέργεια που ένιωθε νωρίτερα. Έσφιξε τα δόντια,

'μπορεί να χρειάζεται τη βοήθεια μου', σκέφτηκε, έσφιξε τις γροθιές του κι έσπρωξε την πόρτα την πόρτα προς τα μέσα.

Το σαλόνι της οικίας ήταν μετρίου μεγέθους, πολύ καλά φωτισμένο από δύο μεγάλα παράθυρα, με μια μεγάλη τραπεζαρία να δεσπόζει

στη μέση του χώρου. Εκεί πάνω, στη μέση του τραπέζιού, τρεις γεροδεμένοι Κρητικοί είχαν ακινητοποιήσει τον Γκιγιόμ, γυμνό από τη μέση και κάτω, ο οποίος ούρλιαζε από τον πόνο και προσπαθούσε να απελευθερωθεί κουνώντας το σώμα του δεξιά κι αριστερά. Στο βάθος του σαλονιού, στα δεξιά του δασκάλου, κάθονταν στα γόνατα η κυρία Μαγδαληνή κρατώντας στην αγκαλιά της την ανήλικη θυγατέρα της, το Λενιώ που ήταν σκεπασμένο με ένα μεγάλο τραπεζομάντιλο και είχε καλύψει το πρόσωπο με τις δυο του παλάμες. Έβγαζε κοφτές, άναρθρες κραυγές, σαν αν την είχε χτυπήσει κάποιος δυνατά στο στομάχι κι έτσι δεν είχε πια τη δύναμη να ουρλιάξει. Στη άλλη άκρη του δωματίου, έστεκε και κοίταζε άναυδος ο γραμματέας με το στόμα ανοικτό. Όπως κι αυτός έτσι κι δάσκαλος στεκόταν εμβρόντητος να κοιτάζει το πρωτόγνωρο σκηνικό που εξελισσόταν μπροστά του. Για μια στιγμή, όλοι οι παρευρισκόμενοι γύρισαν και τον κοίταξαν στα μάτια. Κοιτούσαν ερευνητικά, σαν να θέλανε να διαβάσουν τις προθέσεις του. Ωσπου, μια στιγμή μετά, ο ένας από τους τρεις Κρητικούς ξαναγύρισε προς τον Γάλλο, έβαλε τη χερούκλα του πάνω στην τραχεία του άτυχο άντρα και συνέχισε να πιέζει με όλο το βάρος των ώμων του. Ήταν ο κυρ-Νικόλας ο σφαγέας και χασάπης του χωριού, ένας γεροδεμένος άντρας με άγρια χαρακτηριστικά στο πρόσωπο και μακριά μουστάκια. Οι άλλοι δυο άντρες, τα κοπέλια του, συνέχισαν να κρατούν το Γάλλο ακινητοποιημένο. Ο Γκιγιόμ χτυπιόταν πάνω στο τραπέζι, προσπαθώντας να ελευθερωθεί από το ασφυκτικό χέρι του δυνατού άντρα.

Τώρα, όλοι οι παρευρισκόμενοι είχαν γυρίσει ξανά προς τον Γάλλο περιμένοντας τον επικείμενο, ασφυκτικό θάνατο του. Ο δάσκαλος με κομμένη την ανάσα, είχε καρφώσει τα μάτια του στο κορμί του αρχαιολόγου. Παντού, πάνω στο σώμα του νεαρού μπορούσε να δει αίματα. Τον είχαν βασανίσει. Τον είχαν χαρακώσει, από τη μέση και κάτω. Τον είχαν μησερώσει. Ακόμη και το πρόσωπο του ήταν ματωμένο, στραπατσαρισμένο. Στ' αριστερό χέρι του σφάχτη, μπορούσε να δει το μεγάλο μαχαίρι με την κατακόκκινη, ματωμένη λάμα.

Το τι είχε συμβεί μέσα στο σπίτι του γραμματέα, δε χρειαζόταν επεξήγηση. Ο Γάλλος είχε επιτεθεί σεξουαλικά στην ανήλικη κοπέλα και με κάποιο τρόπο, ο γείτονας του Θεσσαλονικιού, ο κυρ-Νικόλας, αντιλήφθηκε το τι συνέβαινε μέσα στο σπίτι, μπήκε με τους γιούς του μέσα κι ακινητοποίησαν τον ξένο. Βέβαια, ήταν πολύ πιθανόν το Λενιώ να είχε συναινέσει σε μια τέτοια πράξη. Όμως, μια τέτοια πιθανότητα δεν απασχολούσε κανέναν από τους παρευρισκόμενους Κρητικούς. Για μια πράξη σαν κι αυτή, η μόνη συναίνεση που θα χρειαζόταν κάποιος ήταν η συναίνεση του κηδεμόνα της ανήλικης κοπέλας και αφού ο Γάλλος, προφανώς δεν την είχε, τότε θα πέθαινε αργά και μαρτυρικά.

Ο δάσκαλος, άφωνος, κοιτούσε με τα μάτια ορθάνοικτα, σε πραγματικό χρόνο, τον φόνο του εραστή του. Ήθελε να φωνάξει και να τους ζητήσει να σταματήσουν. Να τους πει πως ο Ρισάρντ ήταν αθώος και να τους πείσει πως επρόκειτο για μια παρεξήγηση. Να τους εξη-

γήσει πως ήταν αδύνατον ο όμορφος Γάλλος να έχει ακουμπήσει αυτό το άγουρο και άγαρμπο κορίτσι, γιατί πολύ απλά, αγαπούσε μόνον αυτόν. Όμως, δύο δυνατά χέρια του κρατούσαν το στόμα κλειστό. Το ένα, ήταν το χέρι του φόβου. Δείλιαζε γιατί κανείς δεν έπρεπε να μάθει για τη σχέση τους. Μια τέτοια αποκάλυψη θα ήταν εξίσου καταστροφική και ίσως να επέφερε μια ακόμη σκληρότερη τιμωρία για τους δύο άντρες. Το άλλο, ήταν το χέρι της αμφιβολίας. Γιατί γνώριζε πως υπήρχε η πιθανότητα η κατηγορία του βιασμού να είναι αληθινή. Μπορεί, πράγματι, ο Γκιγιόμ να ήθελε να δοκιμάσει έναν ακόμη απαγορευμένο φρούτο. Και μόνο στη σκέψη της απιστίας, τα σαγόνια του δασκάλου κλειδώσανε. Τα ματόκλαδα μισοκλείσανε κι οι γροθιές σφίξανε. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ένα καινούργιο συναίσθημα είχε κυριεύσει τα λογικά του, αντικαθιστώντας το φόβο και την αμφιβολία. Η ζήλεια.

Το χέρι του κυρ-Νικόλα πίεζε με μανία πάνω στο λαρύγγι. Το σώμα του Γάλλου τινάζοταν με σπασμούς. Προσπαθούσε απεγνωσμένα, να ξεγλιστρήσει από την ασφυκτική λαβή του αγριάνθρωπου. Όμως, ο χασάπης και οι γιοί του τον κρατούσαν καθηλωμένο πάνω στο τραπέζι και του αποδίδαν τη μοναδική τιμωρία που του άξιζε. Τον θάνατο. Ωσπου, ξαφνικά, σταμάτησε να κινείται. Τα χέρια και τα πόδια πέσανε στα πλάγια. Οι μύες του σώματος του χαλάρωσαν και έμεινε ακίνητος πάνω στο ματωμένο τραπέζι. Είχε χάσει τις αισθήσεις του. Εκείνη τη στιγμή, η αναπνοή του δασκάλου σταμάτησε. Ένιωσε έναν πόνο στο στήθος, μια μαχαιριά. Η ζήλια και το μίσος εξαφα-

νίστηκαν από την καρδιά του και τη θέση τους, την πήρε ο φόβος. Άνοιξε το στόμα και με όλη τη δύναμη των πνευμόνων του, φώναξε, «μην τότε ξεκάμεις... σταμάτα! Χάρισε του τη ζωή!».

Για μια στιγμή ο χρόνος σταμάτησε. Όλοι όσοι βρισκόταν μες το σαλόνι είχαν σταματήσει να κινούνται. Είχαν γυρίσει τα κεφάλια τους προς τον κύριο Αντώνη και τον θωρούσαν αμίλητοι. Ο χασάπης τον κάρφωνε μέσα στα μάτια, μ' ένα σαδιστικό βλέμμα γεμάτο κακία. Οι δύο γιοί του, κοιτούσαν κι αυτοί μ' ένα είδος απορίας. Δε μπορούσαν να καταλάβουν, ποιος είχε δώσει την άδεια στον γυναικωτό δάσκαλο να μιλήσει και να τους διακόψει. Στο πρόσωπο του γραμματέα ήταν ζωγραφισμένη η έκπληξη, όπως κι ο θαυμασμός. Ο ίδιος ήταν ανίκανος να τους σταματήσει. Ενώ οι αγριάνθρωποι σκοτώνανε τον ανώμαλο Γάλλο, μέσα στο σπίτι του, αυτός δεν είχε το απαραίτητο σθένος για να επέμβει. Ωστόσο, ο δάσκαλος είχε τα κότσια ν' αντιδράσει. Η κυρά-Μαγδαληνή γύρισε προς τον κύριο Αντώνη και τον κοίταξε γεμάτη κακία. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα απ' το μίσος, και ίσως αυτό το μίσος να μην εκτοξευόταν μόνον ενάντια στον βιαστή της μοναχοκόρης της. Ίσως, το μίσος της να κατευθυνόταν και προς τον δάσκαλο, καθώς είχε την αυθάδεια να σταματήσει τον κυρ-Νικόλα, τη στιγμή που απέδιδε την απαιτούμενη δικαιοσύνη. Όλοι κοιτούσαν τον κύριο Αντώνη. Όλοι, εκτός από το καταρρακωμένο δεκαεξάχρονο κορίτσι και τον λιπόθυμο βιαστή.

Μια στιγμή μετά, ο χρόνος ξανάρχισε να κινείται γραμμικά, έτσι όπως τον έχουν συνηθίσει οι άνθρωποι πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη.

«Ήντα πες μωρέ; Κουζουλάθηκες;», ρώτησε οργισμένος ο αγριάνθρωπος κι άφησε το λαρύγγι του αναίσθητου Γάλλου, για να κάνει δύο βήματα προς τη κατεύθυνση το δασκάλου. Στάθηκε μπροστά του,

«δεν το κατέ'εις μάλλον, πως ο Φράγκος άπλωσε τσι χέρες του κιέ μαγάρισε τη θυγατέρα τσι κυρά-Σταμάταινας!».

Ο δάσκαλος κατάπτε τη γλώσσα του. Προσπαθούσε να βρει τη λύση, να βρει τον κατάλληλο τρόπο με τον οποίο θα σώζε τον Γκιγιόμ, χωρίς παράλληλα, να ρισκάρει την αποκάλυψη του έρωτα τους. Ο χασάπης έκανε ένα ακόμη βήμα και έφερε το πρόσωπο του μια παλάμη απόσταση από το πρόσωπο του ξενοτοπίτη. Ο κυρ-Αντώνης μπορούσε να μυρίσει την κρεμμυδίλα στα χνώτα του γεροδεμένου άντρα. Ο σφάχτης, είπε,

«εδά, θ' αποθάνει ο βρόμος κιέ συ του λόγου σου δε θα πεις πράμα στσι χωροφυλάκους».

Ο κυρ-Αντώνης συμφώνησε μ' ένα νεύμα και οπισθοχώρησε κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω. Τράβηξε τα μάτια του από το πρόσωπο του αγριάνθρωπου και κοίταξε τρομοκρατημένος, τη μεγάλη ματωμένη μάχαιρα που κρατούσε ο κυρ-Νικόλας στα χέρια του. Αυτός, αφού πρώτα αξιολόγησε την αμίλητη και παθητική έκφραση του δασκάλου ως σιωπηρή αποδοχή, έκανε μεταβολή και κάλυψε με μεγάλα βήματα την απόσταση μέχρι το λιπόθυμο βιαστή. Έβαλε τη

χερούκλα του πάνω στο λαιμό του Γάλλου κι έπεσε μ' όλο το βάρος του δεξιού του ώμου πάνω στο λαρύγγι του βιαστή.

Η αποφασιστικότητα του χασάπη να στραγγαλίσει τον βιαστή, έκανε την αναπνοή του δασκάλου να σταματήσει. Ακίνητος σαν άγαλμα, με τα βλέφαρα ορθάνοικτα και τα δυο του χέρια μπροστά στο στόμα, κοιτούσε αμίλητος τον φόνο του Ρισάρντ. Τα μηνίγγια του πηγαίνανε να σπάσουν. Το μυαλό του κάλπαζε, στην προσπάθεια να βρει τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσε να τον σώσει. Σκέφτηκε και κατέληξε πως υπήρχε μόνο μια λύση! Θα έλυνε και αυτό το πρόβλημα, με τον τρόπο που γνώριζε καλύτερα. Με τη δύναμη της λογικής. Θα παρέδιδε τον εαυτό του στα χέρια της Σταμάταινας για να διαπραγματευτεί την ελευθερία του Γάλλου. Κατέβασε τα χέρια απ' το στόμα και τα έφερε τεντωμένα δίπλα στους γοφούς, τέντωσε το κορμί με το κεφάλι ψηλά, έκλεισε τα μάτια και είπε δυνατά και επίσημα,

«δω' μου τη θυγατέρα σου, Κυρά, δω' μου τη χέρα τσι για να την κάμω γυναίκα μου». Ο χρόνος σταμάτησε ξανά.

Υστερα από πέντε δευτερόλεπτα σιωπής

Η κυρία Μαγδαληνή έστεκε ακίνητη μπροστά στο δάσκαλο. Κοιτούσε με τ' αγριεμένα της μάτια, ερευνητικά, περιμένοντας την επόμενη κουβέντα του κυρίου Αντώνη.

«Πες του κυρ-Νικόλα να τον ελευθερώσει κιέ την Κυριακή που ῥχεται θα μου σφάζει μια προβατίνα για τσι γάμους μου», της είπε αυτός, ανταποδίδοντας την έντονη ματιά, «άμα τότε ξεκάμει, οι χωριανοί θα μάθουν ήντα γινε κιέ η θυγατέρα σου θα ατιμαστεί για πάντα».

Μία παύση για δυο κοφτές αναπνοές και συνέχισε,

«αν δε μάθεις κανείς, θα την πάρω κιέ θα πάμε στα γονικά μου, στα Χανιά. Εκιά, κανείς δε θα κατέχει πράμα».

Τέντωσε τη μέση, πήρε ένα σοβαρό δασκαλίστικο ύφος κι έμεινε ακίνητος να την κοιτάει στα μάτια. Αυτή συνέχιζε να τον θωρεί με το στόμα ορθάνοικτο. Ο δάσκαλος πήρε βαθιά αναπνοή και συνέχισε,

«η ώρα μου να διαλέξω νύφη, έφτασε. Διαλέγω λοιπόν, το Λενιώ».

Η εμβρόντητη γυναίκα γύρισε προς τον σφαγέα. Αυτός την κοιτούσε με τα μάτια γουρλωμένα, έκπληκτος, χωρίς να είναι σίγουρος αν αυτό που άκουγε ήταν καλό ή κακό. Η Σταμάταινα γύρισε απότομα προς το τραπέζι και είδε το Γάλλο να κουνιέται αργά, έχοντας φέρει τα δυο χέρια επάνω στον λαιμό του. Είχε αρχίσει να συνέρχεται. Οι δυο γιοί του κυρ Νικόλα ήταν δίπλα του, σε ετοιμότητα να τον αρπάξουν, αν τυχόν προσπαθούσε να ξεφύγει ή να τους επιτεθεί. Ο γεροδεμένος πατέρας τους γύρισε πάλι προς την αγριεμένη μάνα. Οι δυο χωριανοί κοιτάχτηκαν άβολα. Η κυρά-Μαγδαληνή, αφού δεν έλαβε κάποια προτροπή από τον χασάπη, γύρισε πάλι και κοίταξε το δάσκαλο. Μέσα της, γνώριζε πως ο άντρας που στεκόταν

απέναντι της είχε απόλυτο δίκιο. Ανέλπιστα, η μεγάλη ατυχία της κόρης της θα μπορούσε να μετατραπεί σε τύχη. Αρκεί, η θιγμένη μάνα να κατάπινε το μίσος της και ν' άφηνε το βιαστή να φύγει ατιμώρητος. Έσφιξε τις γροθιές της και κόλλησε τα χέρια της, τεντωμένα, πάνω στο παχουλό της σώμα. Τα μάτια της κοιτούσαν τον τοίχο πίσω από το κεφάλι του κυρίου Αντώνη. Οι οφθαλμοί της καίγαν από τη λύσσα, τα σαγόνια της είχαν κλειδώσει με δύναμη και η βαριά ανάσα της ακουγόταν να βγαίνει καυτή μέσα απ' τα ρουθούνια. Σκέφτηκε για μια στιγμή. Ξεροκατάπιε. Όμως η γεύση του μίσους δεν έφευγε από τον ουρανίσκο. Τα βλέφαρα μισοκλείσαν, τα χείλια σουφρώσανε και το σαγόني της κλειδωμένο σφικτά, μετακινήθηκε μπροστά, σε έκταση. Γύρισε απότομα, με απίστευτη ταχύτητα για την ηλικία και το παχουλό της σώμα, κάλυψε με δύο βήματα την απόσταση μέχρι τον κυρ-Νικόλα και πριν αυτός προλάβει ν' αντιδράσει, του άρπαξε το μεγάλο μαχαίρι από το δεξί του χέρι. Τον προσπέρασε από τ' αριστερά, με μια γρήγορη αποφυγή και σηκώνοντας το δεξί οπλισμένο της χέρι, πετάχτηκε μπροστά, με στόχο τον ξαπλωμένο βιαστή.

Ο ημιλιπόθυμος Γκιγιόμ είδε έντρομος την επίθεση της γυναίκας, έβγαλε μια πνιχτή κραυγή και σήκωσε ψηλά τα δυο του χέρια, στην προσπάθεια να προστατεύσει το πρόσωπο του. Μάταια όμως, καθώς το χέρι της εξαγριωμένης μάνας σημάδευε το στήθος του. Το χέρι κατέβηκε γρήγορα, στοχεύοντας σταθερά. Όμως, πριν το μαχαίρι καρφωθεί πάνω στο στέρνο του Γάλλου, ο μεγαλόσωμος και χειροδύναμος σφαγέας άρπαξε την εύσωμη γυναίκα από τη μέση και από το

δεξί της χέρι και τη σήκωσε όρθια, ακινητοποιώντας την. Από τη δύναμη της λαβής, το μαχαίρι που κρατούσε η αγριεμένη Κρητικιά εκτοξεύτηκε μακριά από το χέρι της.

«Σταμάτα! Τροζάθηκες;», της φώναξε, την γύρισε από την άλλη μεριά και την απέθεσε στο πάτωμα μακριά από το Γάλλο. Ο γίγαντας συνέχισε, «κουλάντρισε το κυρά-Σταμάταινα και θα του το καινοντίσεις του δασκάλου, πως έ'ει δίκιο».

Η αγριεμένη γυναίκα είχε μείνει ακίνητη να τον κοιτάζει σα λυσσασμένη, με το στόμα να χάσκει ορθάνοικτο και τα σάλια της να τρέχουν πάνω στο πιγούνι. Ο χασάπης ρώτησε δυνατά τον δάσκαλο, κρατώντας ακόμη το δεξί χέρι της ατιμασμένης μάνας,

«την Κυριακή που 'ρχεται, δάσκαλε;».

«Ναι, την Κυριακή!», απάντησε αυτός, χωρίς δεύτερη σκέψη,

Η κυρά-Μαγδαληνή έριξε το βλέμμα της στο πάτωμα, έσπρωξε με δύναμη το χέρι του κυρ-Νικόλα, που την κρατούσε ακόμη, κι έκανε δυο μεγάλα βήματα προς το Λενιώ. Έκατσε στα γόνατα κι αγκάλιασε σφιχτά τη μοναχοκόρη της, η οποία έκλαιγε βουβά.

Ο δάσκαλος του χωριού έσφιξε δυνατά τα σαγόνια δαγκώνοντας με δύναμη το κάτω χείλι. Η μεταλλική γεύση του αίματος, απλώθηκε λυτρωτική στη γλώσσα, απομακρύνοντας μια εφιαλτική σκέψη που τον βασάνισε για μια φευγαλέα στιγμή. Φαντάστηκε την ανήλικη και άγουρη κόρη της κυρά-Μαγδαληνής, γυμνή κάτω απ' τα σεντόνια του. Έσφιξε πιο δυνατά τα δόντια ανεβάζοντας την πίεση στα μηνίγ-

για κι ανοιγόκλεισε γρήγορα τα ματόκλαδα. Κατάφερε να διώξει την ενοχλητική σκέψη. Το βλέμμα του γύρισε και έπεσε πάνω στον όμορφο Γάλλο. Δυστυχώς, ήξερε πως δε θα τον έβλεπε ποτέ ξανά. Αν ο Ρισάρντ ήταν τυχερός, και η κυρά-Μαγδαληνή αποδεχόταν να πάρει ως γαμπρό της τον δάσκαλο, τότε ίσως, ο Γάλλος να έφευγε ζωντανός από το νησί. Φυσικά, θα έπρεπε πρώτα να του μπατάρει κάποιος τις πληγές του, διαφορετικά θα πέθαινε σύντομα από αιμορραγία. Τράβηξε το βλέμμα του μακριά απ' το σώμα του νεαρό αρχαιολόγο, καθώς δεν άντεχε να βλέπει τον χαρακωμένο κορμί του.

Η άγρια και ερευνητική ματιά του κυρ-Νικόλα σάρωνε το αδύνατο πρόσωπο του κυρ-Αντώνη. Χρόνια τώρα, θεωρούσε, μάλλον το ήξερε καλά μέσα του πως του δασκάλου δεν του άρεσαν οι γυναίκες. Ωστόσο, όπως και οι περισσότεροι κάτοικοι του χωριού, έτσι κι αυτός τον είχε αποδεχτεί. Ο δάσκαλος είχε σταθεί αξιοπρεπής στο ύψος των περιστάσεων κι είχε γίνει αποδεκτός απ' όλους τους κατοίκους των γύρω χωριών. Έριξε μια τελευταία ματιά τον βιαστή. Είχε λιποθυμήσει ξανά κι ήταν κάτασπρος σαν το πανί. Άμα δεν του δένανε τα τραύματα του θα πέθαινε σύντομα, χωρίς αμφιβολία. Ο γεροδεμένος σφάχτης ήξερε τι έπρεπε να πράξει, για να μπορέσει να πραγματοποιηθεί αυτός ο αλλόκοτος γάμος. Έπρεπε να τηρήσει τη συμφωνία που μόλις είχε κάνει με τον δάσκαλο. Κατέβασε το βλέμμα του και είπε δυνατά προς τους γιούς του,

«πάρτε μπρε κοπέλια ένα κατωσέντονο κιέ δέσετε τσι πληγές του Φράγκου. Αν μας αποθάνει εδά, γάμοι δε θα γίνουνε», είπε και έριξε μια τελευταία ερευνητική ματιά στον δάσκαλο.

Τη στιγμή που έλαβε από τον δάσκαλο, ως ανταπόδοση, ένα βλέμμα γεμάτο ευγνωμοσύνη, άκουσε τη φωνή της κυρά-Μαγδαληνής να ρωτάει δυνατά,

«κι αν είναι βαριεμένη; Αν έχει παιδί μες την κοιλιά;».

Ο Αντώνης Αττάλακης, ο δάσκαλος του χωριού, έκλεισε τα μάτια, πήρε μια μεγάλη αναπνοή και είπε ξεφυσώντας,

«αν η θυγατέρα σου έχει συλλάβει και το παιδί είναι κοπέλι, θα το πω *Εμμανουήλ* σαν τον κύρη μου. Αν είναι θυγατέρα...», έκανε μια παύση, έσφιξε σφικτά τα ματόκλαδα και συνέχισε συγκαταβατικά, «...θα την ονομάσω Μαγδαληνή».

Η κυρά-Μαγδαληνή, η επονομαζόμενη Σταμάταινα, έσπασε μέσα της, ράγισε η ψυχή της. Έσφιξε μέσα στην αγκαλιά της το άτυχο, δεκαεξάχρονο κορίτσι κι άρχισε να κλαίει γοερά. Έκλαιγε, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό της πως κάθε μάνα σ' αυτό τον κόσμο θα έκανε αυτό που ήταν έτοιμη να κάνει κι η ίδια. Να καταπιεί το μίσος της, για να μπορέσει να προσφέρει σ' αυτό το άτυχο κι άκακο πλάσμα μια καλή τύχη και την ελπίδα μιας έντιμης ζωής.

Η σύλληψη

Στη μια γωνιά, έστεκε μία γριά ξερακιανή, σκεπασμένη από την κορυφή ως τα νύχια μ' έναν κατάμαυρο μανδύα. Κάτω από τη μια της τη μασχάλη, έσφιγγε τη μυτερή της ρόκα. Με τ' αριστερό έγνεφε το νήμα, για να το κάνει κλωστή. Με το δεξί γύριζε τ' αδράχτι, για να εξυφάνει τις ίνες. Αόρατος παρατηρητής, απρόσκλητος κι αθάνατος, έκλωθε μονολογώντας, ψιθυριστά. Οκτώ ονόματα μνημόνευε κι έγνεθε το νήμα τους, αυτό που τους αναλογούσε για το υπόλοιπο του βίου τους.

Τα χείλη ανοιγόκλειναν ασταμάτητα, ψιθυριστά, σαν να προσευχόταν, μελετώντας επαναλαμβανόμενα τα ονόματα, με το κεφάλι σκυμμένο και το βλέμμα καρφωμένο στο πάτωμα.

Ωσπου, μια στιγμή, σήκωσε απότομα το κεφάλι. Τ' αόμματο βλέμμα της μαγνητίστηκε απ' την κοιλιά του δεκαεξάχρονου κοριτσιού. Τα έμπειρα δάκτυλα τράβηξαν ένα νέο νήμα από την ρόκα και το τύλιξαν και αυτό πάνω στ' αδράχτι.

«Εμμανουήλ», μονολόγησε και ξανάριξε τα μάτια πάνω στο δάπεδο.

Εννέα ονόματα μνημόνευε, πλέον, η γριά. Έκλωθε και μνημόνευε, μνημόνευε και έκλωθε.

Αέναα. Ασταμάτητα. Αιώνια.

Την ίδια στιγμή

Πεντακόσια μέτρα πιο μακριά, στη βορεινή μπάντα του χωριού, έξι ένοπλοι χωροφύλακες και ο αστυνόμος Γιαννούλης είχαν περικυκλώσει τη βίλλα των Πετράκηδων. Οι χωροφύλακες πλησίαζαν με αργά και προσεκτικά βήματα το διώροφο σπίτι, σκυφτοί, έχοντας τα τουφέκια τους παρατεταμένα και όλες τις αισθήσεις τους σε εγρήγορση. Αντιθέτως, ο Αθηναίος αστυνομικός περπατούσε προς τη βίλα όρθιος κι ακάλυπτος. Κοίταζε με το ένα και μοναδικό του μάτι, τη βαριά ξύλινη πόρτα του διώροφου αρχοντικού, με ικανοποίηση και ανυπομονησία. Επιτέλους, είχε φτάσει η στιγμή της σύλληψης! Ύστερα από μια λυσσαλέα αναζήτηση τεσσάρων εβδομάδων, κάτω από τον καυτό κρητικό ήλιο, ήταν πλέον σίγουρος πως είχε στα χέρια του έναν δολοφόνο, έναν επικίνδυνο βιαστή, του οποίου το όνομα μόλις είχε μάθει.

«Ρισάρντ Γκιγιόμ», μονολόγησε μέσα απ' τα δόντια κι έσφιξε με αποφασιστικότητα στο δεξί του χέρι, ένα εξάσφαιρο περίστροφο.

Ο ένας από τους χωροφύλακες, έβαλε το κλειδί του σινιόρ Τζιανίνι μέσα στην κλειδαρότρυπα. Πριν γυρίζει το μεγάλο μεταλλικό κλειδί, κοίταξε εναλλάξ τον ενωμοτάρχη του και τον Αθηναίο αστυνόμο. Και οι δύο, του ανταπέδωσαν το βλέμμα. Μες τα μάτια του ανωτέρου του, καθρεπτιζόταν η αβεβαιότητα και η ένταση της στιγμής, ενώ στο δεξί μάτι του μονόφθαλμου γίγαντα είδε την ανυπομονησία. Πριν προλάβει ο χωροφύλακας ν' αντιδράσει, η χερούκλα του Γιαννούλη άρπαξε το κλειδί από το χέρι του και το γύρισε μ' αδημονία μέσα στην κλει-

δαρότρυπα. Με το περίστροφο σφικτά μες το δεξί του χέρι, όρμησε ακάθεκτος μέσα στο ψηλοτάβανο, διώροφο αρχοντικό.

Δέκα λεπτά αργότερα, η κομπανία των χωροφυλάκων ακολουθούσε κατά πόδι τον επίμονο αστυνόμο, με κατεύθυνση τα πρώτα σπίτια του χωριού. Ο Γιαννούλης περπατούσε όσο πιο γρήγορα του επέτρεπε το εύσωμο κορμί του, με τον κόκορα του περίστροφου οπλισμένο και το δάκτυλο δίπλα στη σκανδάλη. Το πρόσωπο του ήταν κόκκινο από την οργή, τα σαγόνια του σφιγμένα και το καλό του μάτι σάρωνε ερευνητικά, τον χώρο γύρω του.

Όταν ελέγξαν και τον πάνω όροφο και καταλάβαν πως ο Γάλλος δεν βρισκόταν εκεί, ο αστυνόμος κατέβηκε τα σκαλιά με φόρα, τρία-τρία και πετάχτηκε έξω απ' τη βίλα. Το πείσμα του να τον συλλάβει, είχε μετατραπεί σε μανία. Ήταν αποφασισμένος να τον βρει, κι ας έπρεπε να ελέγξει κάθε σπίτι και κάθε αρχοντικό αυτού του χωριού, όπως και του επόμενου, αλλά και του παρακάτω. Θα έμπαινε σε κάθε χειμαδιό αυτής της κοιλάδας και σε κάθε παράγκα, κατοικημένη ή εγκαταλειμμένη. Θα έψαχνε όρη, λαγκάδια και ρεματιές. Θα τον έβρισκε, ακόμη κι αν έπρεπε να γυρίσει ανάποδα γη και ουρανό, καθώς είχε δώσει όρκο στον εαυτό του πως θα τον έπιανε και θα τον παρέδιδε, δέσμιο στη δικαιοσύνη.

Μόνο μ' αυτόν τον τρόπο, ο επικίνδυνος Γάλλος θα λάμβανε τη μοναδική τιμωρία που του άξιζε. Την εκτέλεση, δια τουφεκισμού.

Εημερώματα στο Ηράκλειο, έξω από τον Ναό του Αγίου Μηνά.

Ένας μαυροφορεμένος άντρας, ψηλός και γεροδεμένος, περπατούσε με μεγάλα σίγουρα βήματα, προς την εκκλησία του Αγίου Μηνά. Ανέβηκε γρήγορα μια μικρή ανηφόρα και λίγο πριν φτάσει μπροστά στον επιβλητικό ναό με τις λευκές σκαλιστές πέτρες, έστριψε από τομα και περπάτησε παράλληλα με την μια πλευρά της σταυροειδούς τρίκλιτης βασιλικής. Σταμάτησε μπροστά στην είσοδο του μικρού αρχαιολογικού μουσείου, το οποίο βρισκόταν μέσα στην αυλή της μητρόπολης και χωρίς να ρίξει μια δεύτερη ματιά γύρω του, σήκωσε ψηλά το βαρύ τσεκούρι που κρατούσε στα χέρια και κτύπησε μ' ένα αποφασιστικό κτύπημα τη βαριά πόρτα του μουσείου. Η είσοδος κατέρρευσε μ' ένα δυνατό κρότο. Ο άντρας, χωρίς ν' ενοχληθεί από τον έντονο κρότο, πέρασε χωρίς δυσκολία πάνω από τα ερείπια της κατεστραμμένης πόρτας, μπήκε στην πρώτη αίθουσα του εκθεσιακού χώρου, την διέσχισε και πέρασε χωρίς καθυστέρηση, μέσα στη δεύτερη αίθουσα. Με τη λαβή του τσεκουριού διέλυσε το μικρό γυάλινο προστατευτικό που κάλυπτε ένα ψηλό ξύλινο βάθρο. Το βάθρο στεκόταν στη μέση της αίθουσας και ήταν καλυμμένο μ' ένα πορφυρό ύφασμα. Άπλωσε το χέρι του, έσπρωξε μακριά κάποια απ' τα σπασμένα γυαλιά της βιτρίνας κι άρπαξε το μοναδικό έκθεμα που στεκόταν πάνω στο πορφυρό υφαντό. Ένα χρυσό δακτυλίδι, στολισμένο περιμετρικά, με μικρές εγχάρακτες σβάστικες.

Εκατό μέτρα πιο μακριά

Ο γεροδεμένος μαυροφορεμένος άντρας, διέσχισε το σοκάκι με μεγάλα γρήγορα βήματα. Μόλις μπήκε στη μικρή πλατεία έκοψε ταχύτητα και τελικά σταμάτησε λίγα μέτρα πριν από το ενετικό σιντριβάνι του Μοροζίνι. Παρατήρησε προσεκτικά τον χώρο γύρω του. Αμέσως, διέκρινε σε απόσταση δέκα μέτρων πίσω απ' την κρήνη, έναν άντρα που έστεκε ακίνητος, κρυμμένος πίσω από μια χαμηλή λεύκα. Ο άντρας με το μαύρο πουκάμισο και τα μαύρα παντελόνια κινήθηκε προς τον κρυμμένο, έφτασε δίπλα του και απέθεσε στα χέρια του το χρυσό δακτυλίδι, που μόλις είχε κλέψει από το μουσείο.

«Ορίστε», είπε κοφτά κι απότομα ο μαυροπουκαμισάς, «δώμου τώρα τσι παράδες που μου υποσχέθηκες».

Ο κρυμμένος πήρε το δακτυλίδι, το επεξεργάστηκε για μια στιγμή κι όταν σιγουρεύτηκε πως είχε στα χέρια του το σπάνιο αρχαιολογικό εύρημα από τις ανασκαφές της Μεσαράς, χαμογέλασε με ικανοποίηση και γέμισε με νομίσματα τη χούφτα του μαυροφορεμένου. Αυτός, του χάρισε ένα φιλόργυρο χαμόγελο και τον ρώτησε από περιέργεια,

«κιέ εδά βρε Φραντζεσκάκη ήντα θα κάμεις; Θα γαΐρης στα Χανιά;». Ο αρχαιολόγος του χάρισε ένα αινιγματικό χαμόγελο, απ' αυτά που δε μεταφράζονται, έκανε μεταβολή κι εξαφανίστηκε προς το λιμάνι...

Συνεχίζεται...